

ΜΠΙΡΧΙΝΙΑ ΜΠΑΓΕΧΟ

Αγαπώντας
τον ΠΑΜΠΛΟ,
μισώντας
τον ΕΣΚΟΜΠΑΡ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η βιογραφία του Πάμπλο Εσκομπάρ μέσα από τα μάτια της ερωμένης του

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AMANDO A PABLO, ODIANDO A ESCOBAR
Από τις Εκδόσεις Random House Mondadori, Μεξικό 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγαπώντας τον Πάμπλο, μισώντας τον Εσκομπάο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Virginia Vallejo
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Βασιλική Κνήτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχιά

© Virginia Vallejo, 2007

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Hernán Díaz

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 78-618-01-1831-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1832-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠΙΡΧΙΝΙΑ ΜΠΑΓΕΧΟ

Αγαπώντας
ΤΟΝ ΠΑΜΠΛΟ,
μισώντας
ΤΟΝ ΕΣΚΟΜΠΑΡ

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίση

*Για τους νεκρούς μου,
τόσο τους ήρωες όσο και τους κακούς.*

*Όλοι είμαστε ένα,
ένα και μοναδικό έθνος.*

*Ένα μόνο άτομο
ανακυκλώνεται επ' άπειρον,
από πάντα και για πάντα.*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	11
----------------	----

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Το βασίλειο του λευκόχρυσου	23
Προεδρικές φιλοδοξίες.....	48
Ζήτα μου ό,τι θες!	64
Θάνατος στους απαγωγείς!.....	79

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Το χάδι ενός περίστροφου	97
Δύο μελλοντικοί Πρόεδροι και <i>Είκοσι ερωτικά ποιήματα</i>	109
Η ερωμένη του απελευθερωτή.....	130
Στην αγκαλιά του δαίμονα	145
Ένας λόρδος και ένας <i>drug lord</i>	155
Ο έβδομος πιο πλούσιος άντρας του κόσμου	175
<i>Cocaine Blues</i>	198
Είμαι πιο πλούσιος από κείνο το γουρούνι!	223
Κάτω από τον ουρανό της «Νάπολης»!.....	258

Εκείνο το φλεγόμενο μέγαρο	285
Ταρζάν εναντίον Πάντσο Βίγια	316
Πόσο γρήγορα ξέχασες το Παρίσι!	350
Ένα διαμάντι κι ένας αποχαιρετισμός	381

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ο κουβανέζικος σύνδεσμος	415
Ο βασιλιάς του τρόμου	442
Σήμερα γιορτάζει η κόλαση	485

Εισαγωγή

ΕΙΝΑΙ ΕΞΙ ΤΟ ΠΡΩΙ της Τρίτης 18 Ιουλίου του 2006. Τρία θωρακισμένα αυτοκίνητα της αμερικανικής πρεσβείας με μεταφέρουν από το διαμέρισμα της μητέρας μου στο αεροδρόμιο της Μπογκοτά, όπου με περιμένει με αναμμένες μηχανές ένα αεροπλάνο με προορισμό κάποιο μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Ένα όχημα με προσωπικό ασφαλείας, εξοπλισμένο με πολυβόλα, προπορεύεται με μεγάλη ταχύτητα και ένα δεύτερο μας ακολουθεί. Το προηγούμενο βράδυ, ο υπεύθυνος ασφαλείας της πρεσβείας με ειδοποίησε πως ύποπτα άτομα κινούνταν στην άλλη άκρη του πάρκου που βλέπει προς το κτίριο και με πληροφόρησε πως αποστολή του ήταν να με προστατεύσει· για κανέναν λόγο δε θα έπρεπε να πλησιάσω στα παράθυρα ή να ανοίξω την πόρτα στον οποιονδήποτε. Ένα άλλο αυτοκίνητο είχε αναχωρήσει μία ώρα νωρίτερα, μεταφέροντας ό,τι πολυτιμότερο έχω· είναι ιδιοκτησίας του Αντόνιο Γκαλάν Σαρμιέντο, προέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου της Μπογκοτά και αδελφού του Λουίς Κάρολος Γκαλάν, υποψήφιου Προέδρου, που δολοφονήθηκε τον Αύγουστο του 1989 με εντολή του Πάμπλο Εσκομπάρ Γκαβίρια, αρχηγού του καρτέλ του Μεδεγίν.

Ο Εσκομπάρ, πρώην εραστής μου, έπεσε νεκρός από πυροβολισμούς στις 2 Δεκεμβρίου του 1993. Για την εξόντωσή του, μετά από σχεδόν ενάμιση χρόνο καταδίωξης, χρειάστηκαν: μία αμοιβή είκοσι πέντε εκατομμυρίων δολαρίων, μία ομάδα κομάντο της κολομβιανής αστυνομίας ειδικά εκπαιδευμένη για τον

συγκεκριμένο σκοπό, γύρω στους 8.000 άντρες που εργάζονταν σε οργανισμούς ασφαλείας της χώρας, σε αντίπαλα καρτέλ ναρκωτικών και παραστρατιωτικές ομάδες, δεκάδες αστυνομικοί του DEA (του Οργανισμού για την Καταπολέμηση των Ναρκωτικών), του FBI και της CIA, βτραχάνθρωποι του Πολεμικού Ναυτικού των Ηνωμένων Πολιτειών, μέλη της Ομάδας Δέλτα του αμερικανικού στρατού, αεροπλάνα της αμερικανικής κυβέρνησης με ειδικά ραντάρ και τα χρήματα κάποιων από τους πιο πλούσιους άντρες της Κολομβίας.

Δύο μέρες πριν, στην εφημερίδα *El Nuevo Herald* του Μαϊάμι, είχα κατηγορήσει τον πρώην γεροϋσιαστή, πρώην υπουργό Δικαιοσύνης και πρώην υποψήφιο για την προεδρία Αλμπέρτο Σαντοφίμιο Μποτέρο, ότι ήταν ο υποκινητής της δολοφονίας του Λουίς Κάρολος Γκαλάν και ότι είχε χτίσει χρυσές γέφυρες ανάμεσα στους κορυφαίους εμπόρους ναρκωτικών και στους Προέδρους της Κολομβίας. Η εφημερίδα του Μαϊάμι αφιέρωσε στην ιστορία μου το ένα τέταρτο του πρωτοσέλιδου και μία ολόκληρη εσωτερική σελίδα.

Ο Άλβαρο Ουρίμπε Βέλες, που μόλις επανεξελέγη Πρόεδρος της Κολομβίας με πάνω από το εβδομήντα τοις εκατό των ψήφων, ετοιμάζεται να αναλάβει καθήκοντα στις 7 Αυγούστου. Μετά την πρότασή μου στον Γενικό Εισαγγελέα της χώρας να καταθέσω στην τρέχουσα δίκη κατά του Σαντοφίμιο, που λογικά θα κρατούσε άλλους δύο μήνες, ο δικαστής της υπόθεσης την έκλεισε αναπάντεχα και, σε ένδειξη διαμαρτυρίας, ο πρώην Πρόεδρος και πρόεδρος της Κολομβίας στην Ουάσινγκτον παραιτήθηκε. Ο Ουρίμπε αναγκάστηκε να ακυρώσει τον διορισμό ενός άλλου πρώην Προέδρου ως νέου πρόεδρο στη Γαλλία, ενώ μία νέα υπουργός Εξωτερικών αντικατέστησε την προηγούμενη, η οποία μεταφέρθηκε στην πρεσβεία μας στην Ουάσινγκτον.

Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών ήξερε πολύ καλά πως, αν αρνιόταν να με προστατεύσει, τις επόμενες μέρες ήταν πολύ πιθανό να βρεθώ νεκρή –όπως συνέβη σε έναν από τους

δύο μοναδικούς μάρτυρες στην υπόθεση ενάντια στον Σαντοφίμιο— και μαζί μου θα χάνονταν, επίσης, τα κλειδιά κάποιων από τα πιο αποτρόπαια εγκλήματα στη σύγχρονη ιστορία της Κολομβίας, όπως και πολύτιμες πληροφορίες για τη διείδυση του εμπορίου ναρκωτικών στα πιο ισχυρά και απροσπέλαστα κλιμάκια της προεδρικής, πολιτικής, δικαστικής, στρατιωτικής και μιντιακής εξουσίας.

Υπάλληλοι της αμερικανικής πρεσβείας είναι τοποθετημένοι μπροστά από τη σκάλα του αεροπλάνου· βρίσκονται εκεί για να ανεβάσουν τις αποσκευές και τα κουτιά που μπόρεσα να πακετάρω μέσα σε λίγες μόνο ώρες με τη βοήθεια ενός φιλικού ζευγαριού και με κοιτάζουν απορημένοι, σαν να αναρωτιούνται πώς μια μεσήλικη και ταλαιπωρημένη γυναίκα συγκεντρώνει τέτοιο ενδιαφέρον από τα μέσα ενημέρωσης, αλλά εσχάτως και από την κυβέρνησή τους. Ένας δίμετρος ειδικός πράκτορας του DEA, που συστήνεται ως Ντέιβιντ Σ. και φοράει χαβανέζικο πουκάμισο, με ενημερώνει πως του έχει ανατεθεί να με συνοδεύσει σε αμερικανικό έδαφος και πως το δικινητήριο αεροπλάνο θα φτάσει σε έξι ώρες στο Γκουαντάναμο —τη βάση του βορειοαμερικανικού στρατού στην Κούβα— και μετά από μία ώρα παραμονής εκεί για ανεφοδιασμό, θα προσγειωθεί στο Μαϊάμι δύο ώρες αργότερα.

Ησυχάζω μόνο όταν βλέπω στο πίσω μέρος του αεροπλάνου δύο κούτες που περιέχουν τις αποδείξεις για τα εγκλήματα που διέπραξαν στην Κολομβία οι κατάδικοι Τόμας και Ντι Μάουερ: πρόκειται για τους ιδιοκτήτες του «Neways International», από το Σπρίνγκβιλ της Γιούτα, μιας πολυεθνικής εταιρείας με την οποία αντιδίκησα σε μήνυση εμπορικής μεσιτείας για ένα ποσό ύψους τριάντα εκατομμυρίων δολαρίων το 1998. Αν και μέσα σε οκτώ μέρες ένας Αμερικανός δικαστής έκρινε τους Μάουερ ένοχους για ένα πολύ μικρό μέρος των αδικημάτων τα οποία αγωνίζομαι να αποδείξω στην κολομβιανή δικαιοσύνη τα τελευταία οκτώ χρόνια, όλες οι προτάσεις μου για συνεργασία στο γραφείο

της Αϊλίν Ο' Κόννορ στο Υπουργείο Δικαιοσύνης (DOJ, είναι τα αρχικά του στα αγγλικά) στην Ουάσινγκτον και σε πέντε υπαλλήλους της International Revenue Service (της IRS, δηλαδή της εφορίας) στην αμερικανική πρεσβεία της Μπογκοτά, συνάντησαν την οργισμένη αντίδραση του γραφείου Τύπου της το οποίο, όταν έμαθε για τα τηλεφωνήματά μου στο DOJ, την IRS και το FBI, ορκίστηκε ότι θα μπλόκαρε κάθε απόπειρα επικοινωνίας μου με τις κυβερνητικές υπηρεσίες των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αυτό που συμβαίνει δεν έχει σχέση με τους Μάουερ, αλλά με τον Πάμπλο Εσκομπάρ: στο Γραφείο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της πρεσβείας εργάζεται ένας πρώην στενός συνεργάτης του Φρανσίσκο Σάντος, του αντιπροέδρου της Δημοκρατίας, στην οικογένεια του οποίου ανήκει ο εκδοτικός οίκος «El Tiempo». Ο όμιλος έντυπων μέσων καταλαμβάνει το είκοσι πέντε τοις εκατό του υπουργικού συμβουλίου του Άλβαρο Ουρίμπε κι αυτό του επιτρέπει να διαμορφώνει ένα πολύ μεγάλο μέρος των διαφημιστικών κανόνων του κράτους –που είναι ο μεγαλύτερος διαφημιστής της Κολομβίας– την παραμονή της πώλησής του σε έναν από τους κυρίαρχους ισπανόφωνους εκδοτικούς οίκους. Ένα άλλο μέλος της οικογένειας, ο Χουάν Μανουέλ Σάντος, μόλις διορίστηκε υπουργός Εθνικής Αμύνης με αρμοδιότητα να ανανεώσει τον στόλο της Κολομβιανής Πολεμικής Αεροπορίας. Και όλη αυτή η κρατική γενναιοδωρία, ώστε μία μιντιακή οικογένεια όχι μόνο να παράσχει την άνευ όρων στήριξή της στην κυβέρνηση του Άλβαρο Ουρίμπε μέσω της βασικής εφημερίδας της χώρας, αλλά και να σιωπήσει για το όχι και τόσο καθαρό παρελθόν του κυρίου Προέδρου της Δημοκρατίας. Παρελθόν το οποίο η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών γνωρίζει. Όπως γνωρίζω κι εγώ. Πολύ καλά.

Εννέα ώρες περίπου μετά την αναχώρηση από την Κολομβία φτάνουμε στο Μαϊάμι. Έχει αρχίσει να με ενοχλεί ένας πόνος

στην κοιλιά –μόνιμος σύντροφός μου εδώ και έναν μήνα–, που νιώθω να οξύνεται ώρα με την ώρα. Τα τελευταία έξι χρόνια δεν πηγαίνω σε γιατρό, γιατί ο Τόμας Μάουερ μου στέρησε το σύνολο της ταπεινής μου περιουσίας και των ισόβιων και κληρονομικών εσόδων μου που προκύπτουν από τη λειτουργία της επιχείρησής στη Νότια Αμερική και στην οποία επικεφαλής ήμουν εγώ.

Το ξενοδοχείο της αλυσίδας είναι απρόσωπο και μεγάλο, όπως και το δωμάτιό μου. Λίγα λεπτά αργότερα κάνουν την εμφάνισή τους έξι υπάλληλοι του DEA. Με περιεργάζονται, ενώ εξετάζουν τι περιέχουν οι επτά βαλίτσες μου Gucci και Vuitton, γεμάτες παλιά ρούχα Valentino, Chanel, Armani και Saint Laurent, καθώς και μία μικρή συλλογή από γκραβούρες που έχω στην κατοχή μου εδώ και περίπου τριάντα χρόνια. Με ενημερώνουν πως τις επόμενες μέρες θα συναντηθώ με προϊσταμένους τους αλλά και με τον Ρίτσαρντ Γκρέγκορι, εισαγγελέα στην υπόθεση κατά του στρατηγού Μανουέλ Αντόνιο Νοριέγα, ώστε να τους μιλήσω για τους Χιλμπέρτο και Μιγέλ Ροδρίγες Ορεχουέλα, επικεφαλής του καρτέλ του Κάλι. Η δίκη των πιο άσπονδων εχθρών του Πάμπλο Εσκομπάρ, με επικεφαλής τον ίδιο εισαγγελέα που είχε επιτύχει την καταδίκη του δικτάτορα του Παναμά, θα ξεκινήσει σε μερικές εβδομάδες σε δικαστήριο της πολιτείας της Φλόριδα· αν κριθούν ένοχοι, η αμερικανική κυβέρνηση θα μπορέσει όχι μόνο να ζητήσει ισόβια κάθειρξη ή το αντίστοιχό της, αλλά και να διεκδικήσει την περιουσία των δύο κορυφαίων εμπόρων ναρκωτικών: δύο δισεκατομμύρια εκατό εκατομμύρια δολάρια, που βρίσκονται σε παγωμένους λογαριασμούς. Με το πιο ευγενικό μου ύφος, ζητώ από τους αξιωματούχους μία ασπιρίνη και μία οδοντόβουρτσα, αλλά απαντούν πως πρέπει να τα αγοράσω. Όταν τους εξηγώ πως το κεφάλαιό μου είναι όλο κι όλο δύο κέρματα των είκοσι πέντε σεντς, μου δίνουν μία μικροσκοπική οδοντόβουρτσα, σαν κι αυτές που χαρίζουν στα αεροπλάνα.

«Φαίνεται πως έχετε καιρό να φιλοξενηθείτε σε αμερικανικό ξενοδοχείο...»

«Πράγματι. Στις σουίτες μου στο “Δε Πιερ” στη Νέα Υόρκη και στα μπάνγκαλους του “Μπελ Ερ” στο Μπέβερλι Χιλς υπήρχαν πάντα ασπιρίνες και οδοντόβουρτσες. Και δεκάδες τριαντάφυλλα και ροζέ σαμπάνια!» είπα αναστενάζοντας νοσταλγικά. «Τώρα, εξαιτίας κάποιων κατάδικων από τη Γιούτα, είμαι τόσο φτωγή, που και μια απλή ασπιρίνη θεωρείται είδος πολυτελείας».

«Τέλος πάντων, το θέμα είναι πως σ’ αυτήν τη χώρα τα ξενοδοχεία δεν έχουν πια ασπιρίνες – καθώς πρόκειται για φάρμακο, πρέπει να συνταγογραφηθεί από γιατρό· οι οποίοι, όπως μάλλον γνωρίζετε, είναι πανάκριβοι. Αν σας πονάει το κεφάλι σας, προσπαθήστε να αντέξετε τον πόνο και να κοιμηθείτε· θα δείτε πως αύριο θα σας έχει περάσει. Μην ξεχνάτε πως μόλις σας σώσαμε τη ζωή. Για λόγους ασφαλείας, δεν μπορείτε να βγείτε από το δωμάτιο ούτε να επικοινωνήσετε με κανέναν, ειδικά με τον Τύπο· συμπεριλαμβανομένων και των δημοσιογράφων της *Miami Herald*. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν μπορεί ακόμα να σας υποσχεθεί τίποτα και στο εξής όλα θα εξαρτηθούν από εσάς».

Τους εκφράζω την ευγνωμοσύνη μου, τους λέω ότι δεν υπάρχει λόγος να ανησυχούν, γιατί δεν έχω πού να πάω και τους θυμίζω πως εγώ προσφέρθηκα να καταθέσω σε διάφορες εξαιρετικά σημαντικές δίκες, τόσο στην Κολομβία όσο και στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Ντέιβιντ –ο πράκτορας του DEA– και οι υπόλοιποι αποσύρονται για να συζητήσουν την ατζέντα της επόμενης μέρας.

«Ακόμα δεν ήρθατε και ζητάτε διάφορα από την αμερικανική κυβέρνηση;» με επιπλήττει ο Νγκουέν, ο αρχηγός της Αστυνομίας που έχει μείνει μαζί μου στο δωμάτιο.

«Ναι, γιατί υποφέρω από έναν φορικό πονόκοιλο. Και γιατί ξέρω ότι μπορώ να φανώ διπλά χρήσιμη στην κυβέρνησή σας: εκείνα τα δυο κοντιά περιέχουν αποδείξεις –από την κολομβια-

νή και μεξικανική πλευρά— μίας απάτης σε βάρος της IRS ύψους εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων. Μετά τον θάνατο όλων των μαρτύρων και την καταβολή είκοσι τριών εκατομμυρίων δολαρίων, η ομαδική μήνυση των Ρώσων θυμάτων της “Neways International” αποσύρθηκε. Φανταστείτε τις διαστάσεις της απάτης σε τριάντα τόσες χώρες, σε βάρος των διανομέων και της εφορίας!»

«Η φοροδιαφυγή μέσω υπερπόντιων εταιρειών δεν είναι δική μας δουλειά. Εμείς εργαζόμαστε ενάντια στη διακίνηση ναρκωτικών».

«Αν σας έδινα πληροφορίες για το πού βρίσκονται δέκα κιλά κοκαΐνης θα μου φέροντε μια ασπιρίνη, έτσι δεν είναι;»

«Μάλλον δε με καταλάβατε: εμείς δεν είμαστε η εφορία ή το FBI της πολιτείας της Γιούτα, αλλά ο DEA της πολιτείας της Φλόριδα. Και μη συγχέετε την Drug Enforcement Administration* με κανένα *drugstore*** , Βιρτζίνια!»

«Αυτό που έχω καταλάβει εγώ, Νγκουέν, είναι πως η υπόθεση Η.Π.Α. εναντίον Ορεχουέλα είναι διακόσιες φορές πιο μεγάλη από αυτή των Η.Π.Α. εναντίον Μάουερ!»

Οι αξιωματούχοι του DEA επιστρέφουν και με ενημερώνουν πως σε όλα τα τηλεοπτικά κανάλια μιλούν για τη ζωή μου στην Κολομβία. Απαντώ πως τις περασμένες τέσσερις μέρες αρνήθηκα γύρω στις διακόσιες συνεντεύξεις σε διεθνή μέσα ενημέρωσης και πως, ειλικρινά, αδιαφορώ για το τι λένε. Τους παρακαλώ να κλείσουν την τηλεόραση γιατί έχω έντεκα μέρες να κοιμηθώ και δύο να φάω, είμαι εξαντλημένη και θέλω μόνο να προσπαθήσω να κοιμηθώ λίγες ώρες, ώστε την επόμενη μέρα να είμαι όσο πιο συνεργάσιμη γίνεται.

Όταν επιτέλους μένω μόνη με όλες μου τις αποσκευές και

* Οργανισμός για την Καταπολέμηση των Ναρκωτικών. (Σ.τ.Μ.)

** Φαρμακείο. (Σ.τ.Μ.)

τον διαπεραστικό πόνο στην κοιλιά για συντροφιά μου, προετοιμάζομαι ψυχολογικά για κάτι πολύ πιο σοβαρό από μία απλή σκωληκοειδίτιδα. Αναρωτιέμαι ξανά και ξανά αν αυτό που επιδιώκουν οι αξιωματούχοι του DEA είναι να με στύψουν σαν λεμονόκουπα πριν με γυρίσουν και πάλι στην Κολομβία, ισχυριζόμενοι πως οι πληροφορίες που έχω για τους Ροδρίγες Ορεχουέλα είναι παλιές, πριν από το 1997, και πως η πολιτεία της Γιούτα είναι άλλη χώρα εντελώς. Ξέρω πολύ καλά πως μόλις επιστρέψω σε κολομβιανό έδαφος, όλοι όσοι έχουν ένοχα μυστικά θα με χρησιμοποιήσουν ως σκιαχτρο για όποιον πληροφοριοδότη ή μάρτυρα προσπαθήσει να ακολουθήσει το παράδειγμά μου: μέλη οργανισμών ασφαλείας θα με περιμένουν στο αεροδρόμιο με κάποιο «ένταλμα σύλληψης» που θα έχει εκδώσει το Υπουργείο Αμύνης ή οι οργανισμοί ασφαλείας της χώρας. Θα με ανεβάσουν σε ένα τζιπ με μαύρα τζάμια και όταν θα τελειώσουν μαζί μου, τα μέσα επικοινωνίας των προεδρικών οικογενειών της Κολομβίας, που είναι μπλεγμένα με καρτέλ ναρκωτικών ή βρίσκονται στην υπηρεσία του επανειληγμένου Προέδρου, θα ενοχοποιήσουν για τον βασανισμό, τον θάνατο ή την εξαφάνισή μου τους Ροδρίγες Ορεχουέλα, τους «Πέπε» –που καταδίδωκε ο Πάμπλο Εσκομπάρ– ή και την ίδια τη σύζυγο του «Αρχηγού».

Ποτέ δεν έχω νιώσει πιο μόνη, πιο άρρωστη, πιο φτωχή. Ξέρω πολύ καλά πως, όταν με επιστρέψουν στην Κολομβία, δε θα είμαι ούτε το πρώτο ούτε και το τελευταίο θύμα όσων έχουν προσφέρει τη συνεργασία τους στην αμερικανική πρεσβεία της Μπογκοτά. Μόνο που η είδηση της αναχώρησής μου με αεροπλάνο του DEA φαίνεται πως παίζει στα μέσα ενημέρωσης όλου του κόσμου, πράγμα που σημαίνει ότι έχω μεγαλύτερη προβολή από τον Σέσαρ Βιγέγκας –αλλιώς γνωστό ως «Μπάντι»– ή τον Χουάν Μορένο, δύο άτομα που γνωρίζουν καλύτερα το παρελθόν του Προέδρου. Γι' αυτό, αποφασίζω να μην επιτρέψω σε καμία κυβέρνηση και σε κανέναν εγκληματία να με μετατρέψουν σε δεύ-

τερο Κάρολος Αγίλαρ ή «Μούγρε*», ο οποίος πέθανε αφού κατέθεσε εναντίον του Σαντοφίμιο, ούτε στη γυναίκα του Παλομάρι, του λογιστή των Ροδρίγες Ορεχουέλα, που δολοφονήθηκε μετά την αναχώρηση του συζύγου της με άλλο αεροπλάνο του DEA, μολονότι βρισκόταν υπό την υψηλή προστασία της κολομβιανής εισαγγελίας.

Γνωρίζω πολύ καλά πως, σε αντίθεση με κάποια από τα πρόσωπα αυτά –που ο Θεός να τα αναπαύσει όλα–, εγώ δε διέπραξα ποτέ κανένα έγκλημα. Και στη μνήμη χιλιάδων νεκρών σαν κι αυτούς οφείλω να επιβιώσω. Έτσι, μονολογώ: «Δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρω, αλλά δε θα αφήσω να με σκοτώσουν, ούτε και θα τους κάνω τη χάρη να πεθάνω».

* «Βρομιάρης», στα ισπανικά. (Σ.τ.Μ.)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Ο ρομαντικός έρωτας πέθανε. Η αληθινή
αγάπη υποφέρει και μένει βουβή*.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

* Όσκαρ Ουάιλντ, *Εννέα Μαγικά Παραμύθια*, «Η αριστοκρατική ρουκέτα», μετάφραση Ρένα Χατχούτ, Εκδόσεις Γράμματα, 1990. (Σ.τ.Μ.)

Το βασίλειο του λευκόχρυσου

ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ 1982 υπήρχαν στην Κολομβία διάφορες ομάδες ανταρτών. Όλοι τους ήταν μαρξιστές ή μαοϊστές και ένθερμοι θαυμαστές του κουβανικού μοντέλου. Ζούσαν από τη χρηματοδότηση της Σοβιετικής Ένωσης, την απαγωγή όσων θεωρούσαν πλούσιους και την κλοπή ζώων από γαιοκτήμονες. Η πλέον σημαντική ήταν οι FARC (Ένοπλες Επαναστατικές Δυνάμεις της Κολομβίας), που γεννήθηκαν από τη βαναυσότητα της δεκαετίας του '50, μιας εποχής τόσο ανεξέλεγκτης και άγριας βίας, που δύσκολα την περιγράφει κανείς χωρίς να νιώσει ντροπή που ανήκει στο ανθρώπινο είδος. Αριθμητικά μικρότερος ήταν ο ELN (ο Στρατός Εθνικής Απελευθέρωσης) και ο EPL (ο Λαϊκός Στρατός Απελευθέρωσης), που αργότερα θα μεταμορφωνόταν σε πολιτικό κόμμα. Το 1984 θα γεννιόταν το «Quintín Lame», εμπνευσμένο από τον γενναίο αγωνιστή των Ινδιάνων με το ίδιο όνομα.

Τέλος, υπήρχε και το M-19: το κίνημα με τα θεαματικά, κινηματογραφικά χτυπήματα, μία ιδιαίτερη ομάδα που είχαν συγχροτήσει πανεπιστημιακοί και επαγγελματίες, διανοούμενοι και καλλιτέχνες, παιδιά αστών και στρατιωτικών αλλά και σκληροπυρηνικοί αγωνιστές, που στην αργκό των ένοπλων ομάδων ήταν γνωστοί ως *τροπέρος**. Σε αντίθεση με τις υπόλοιπες ένοπλες ομάδες –που δρούσαν στα πεδινά και τις ζούγκλες, οι οποίες

* «Αγελαδάρηδες» στα ισπανικά. (Σ.τ.Μ.)

καλύπτουν σχεδόν το μισό έδαφος της Κολομβίας– το «Έμε» (M-19) ήταν αστικό και στις διοικητικές του θέσεις συγκαταλέγονταν αξιόλογες γυναίκες, που λάτρευαν τη δημοσιότητα, όπως και οι σύντροφοί τους.

Στα χρόνια μετά την «Επιχείρηση Κόνδορ» στα νότια της ηπείρου, οι κανόνες σύγκρουσης στην Κολομβία ήταν σαφέστατοι: όταν κάποιο μέλος μίας τέτοιας ομάδας έπεφτε στα χέρια των στρατιωτικών ή των υπηρεσιών ασφαλείας του κράτους φυλακίζοταν ή –πολύ συχνά– βασανιζόταν μέχρι θανάτου, αδιάσπαστα και με συνοπτικές διαδικασίες. Κατ' ανάλογο τρόπο, όταν ένας πλούσιος έπεφτε στα χέρια των ανταρτών, απελευθερωνόταν μόνο όταν η οικογένεια πλήρωνε λύτρα, πολλές φορές και μετά από χρόνια διαπραγματεύσεων: όποιος δεν πλήρωνε πέθαινε και σπάνια έβρισκαν το πτώμα του – κατάσταση που συνεχίζεται μέχρι σήμερα με ελάχιστες εξαιρέσεις. Δεν υπάρχει εργαζόμενος Κολομβιανός που να μην έχει στον ευρύτερο κύκλο των φίλων, συγγενών και συναδέλφων του πάνω από δέκα γνωστούς απαχθέντες, οι οποίοι χωρίζονται σε όσους γύρισαν σώοι και αβλαβείς και σε όσους δε γύρισαν ποτέ. Οι τελευταίοι, με τη σειρά τους, χωρίζονται σε αυτούς των οποίων οι οικογένειες δεν είχαν τρόπο να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις των απαγωγέων, σε αυτούς που αν και τα λύτρα τους πληρώθηκαν δεν επέστρεψαν ποτέ και σ' εκείνους για τη σωτηρία των οποίων κανείς δε θέλησε να καταβάλει χρήματα που είχαν κληροδοτηθεί από γενιά σε γενιά ή είχαν συγκεντρωθεί μετά από χρόνια έντιμης εργασίας.

Αποκοιμάμαι με το κεφάλι γερμένο στον ώμο του Ανίμπαλ και ξυπνώ με το διπλό πηδηματάκι που κάνουν τα μικρά αεροπλάνα όταν προσγειώνονται. Ο Ανίμπαλ χαϊδεύει το μάγουλό μου και όταν κάνω να σηκωθώ, μου τραβάει απαλά το χέρι σαν να θέλει να πει ότι πρέπει να παραμείνω στη θέση μου. Μου δεί-

χνει έξω απ' το παραθυράκι και δεν πιστεύω στα μάτια μου: δεξιά κι αριστερά από την πίστα προσγείωσης, δύο δωδεκάδες νεαρών αντρών, κάποιοι από τους οποίους φορούν μαύρα γυαλιά, ενώ άλλοι έχουν ζαρώσει το μέτωπο λόγω του απογευματινού ήλιου, πλαισιώνουν το μικρό αεροπλάνο και μας σημαδεύουν με πολυβόλα, έχοντας την έκφραση ανθρώπων που πρώτα πυροβολούν και μετά ρωτούν. Κάποιοι είναι μισοκρυμμένοι πίσω από θάμνους και δύο παίζουν με τα μικρά Ούζι τους, όπως ένας απλός άνθρωπος θα έπαιζε με τα κλειδιά του αυτοκινήτου του· εγώ απλώς σκέφτομαι τι θα συνέβαινε αν κάποιος από τα όπλα έπεφτε καταγής και άρχιζε να πυροβολεί εξακόσιες φορές το λεπτό. Οι νεαροί, όλοι πολύ μικροί σε ηλικία, φορούν άνετα και μοντέρνα ρούχα, εισαγόμενα χρωματιστά μπλουζάκια πόλο, τζιν παντελόνια και αθλητικά παπούτσια. Κανένας τους δε φοράει κανονική στολή ή καμουφλάζ.

Κι ενώ το μικρό αεροπλάνο τροχοδρομεί στην πίστα, υπολογίζω τι αξία μπορεί να έχουμε για μία ομάδα ανταρτών. Ο σύντροφός μου είναι ανιψιός του πρώην Προέδρου, του Χούλιο Σέσαρ Τουρμπάι, η διακυβέρνηση του οποίου (1978-1982) χαρακτηριζόταν από τη βίαιη στρατιωτική καταστολή αντάρτικων κινήματων και κυρίως του Μ-19, μεγάλο μέρος του οποίου κατέληξε στη φυλακή· ωστόσο, ο Μπελισάριο Μπετανκούρ, ο Πρόεδρος που είχε μόλις ανέβει στην εξουσία, είχε υποσχεθεί να απελευθερώσει και να αμνηστεύσει όλους τους επαναστάτες που θα λάμβαναν μέρος στην Πορεία για την Ειρήνη. Κοιτάζω τα παιδιά του Ανίμπαλ και πονάει η καρδιά μου: ο εντεκάχρονος Χουάν Πάμπλο και η εννιάχρονη Αδριάνα είναι πλέον οι προγονοί του δεύτερου πιο πλούσιου άντρα της Κολομβίας, του Κάρλος Αρδίλα Λούλε, ιδιοκτήτη όλων των βιομηχανιών εμφιάλωσης αναψυκτικών της χώρας. Όσο για τους φίλους που μας συνοδεύουν, η Ολγίτα Σουάρες, που σε μερικές εβδομάδες θα παντρευτεί τον συμπαθέστατο Ισπανό τραγουδοποιό Ραφαέλ Ουράθα, διοργανωτή της εκδρομής, είναι κόρη ενός εκατομμυ-

ριούχου γαιοκτήμονα της ακτής του Ατλαντικού και η αδερφή της έχει αρραβωνιαστεί τον Φελίπε Ετσαβαρία Ρότσα, μέλος μίας από τις πιο σημαντικές βιομηχανικές δυναστείες της Κολομβίας: μαζί μας είναι και ο Νάνο με την Έθελ, διακοσμητές και *marchands d'art**, καθώς και η Άνγκελα, ένα τοπ μόντελ. Ανάμεσά τους κι εγώ, μία από τις πιο διάσημες τηλεπαρουσιάστριες της Κολομβίας. Ξέρω πολύ καλά πως, αν πέσουμε στα χέρια των ανταρτών, όλοι οι επιβάτες του αεροπλάνου θα καταταγούμε στην κατηγορία των «ολιγαρχών» άρα και των «απαγωγίσιμων» – όρος αμιγώς κολομβιανός, όπως και το πρόθεμα και ουσιαστικό «νάρκο», για το οποίο θα μιλήσουμε πιο κάτω.

Ο Ανίμπαλ έχει μείνει άναυδος και είναι άσπρος σαν το πανί. Χωρίς να περιμένω καν τις απαντήσεις του, αρχίζω να τον βομβαρδίζω με δεκάδες ερωτήσεις:

«Πώς ήξερες ότι αυτό ήταν το αεροπλάνο που έστειλαν για μας; Δεν καταλαβαίνεις πως μπορεί να μας απαγάγουν; Πόσους μήνες θα μας κρατήσουν όταν μάθουν ποια είναι η μητέρα των παιδιών σου; Και δε μιλάμε για τίποτα φτωχούς αντάρτες: κίτα τα όπλα και τα παπούτσια τους! Γιατί δε μου είπες να φέρω κι εγώ τα αθλητικά μου παπούτσια; Τούτοι δω οι απαγωγείς θα με βάλουν να διασχίσω ολόκληρη ζούγκλα με ιταλικά σανδάλια και χωρίς το ψάθινο καπέλο μου! Γιατί δε με άφησες να πακετάρω με την ησυχία μου και τα ειδικά ρούχα για τη ζούγκλα; Και γιατί αποδέχεσαι προσκλήσεις άγνωστων ανθρώπων; Οι σωματοφύλακες των δικών μου γνωστών δε σημαδεύουν τους καλεσμένους τους με πολυβόλα! Πέσαμε σε παγίδα, γιατί με τόση κοκαϊνή που ρουφάς δεν μπορείς πια να ξεχωρίσεις την πραγματικότητα από τη φαντασία! Αν βγούμε ζωντανοί απ' αυτήν την περιπέτεια, δεν πρόκειται να σε παντρευτώ, γιατί θα πάθεις έμφραγμα κι εγώ χήρα δε μένω!»

* «Έμποροι έργων τέχνης», στα γαλλικά. (Σ.τ.Μ.)

Ο Ανίμπαλ Τουρμπάι είναι μεγαλόσωμος, όμορφος και ελεύθερος, αφάνταστα τρυφερός και γενναιοδωρος στα λόγια, στον χρόνο και στα χρήματά του, μολονότι δεν είναι πολυεκατομμυριούχος, όπως όλοι οι πρῶν μου. Τον λατρεύουν οι λίγοι και εκλεκτοί του φίλοι –ο Μανολίτο ντε Αρνάουδε, κυνηγός θησαυρών– και εκατοντάδες γυναίκες των οποίων οι ζωές χωρίζονται στην περίοδο «πριν από τον Ανίμπαλ» και στην περίοδο «μετά τον Ανίμπαλ». Μοναδικό του ελάττωμα είναι ο αθεράπευτος εθισμός του στην άσπρη σκόνη· εγώ τη σιχαίνομαι, μα εκείνος τη λατρεύει περισσότερο κι από τα παιδιά του, από εμένα, από τα χρήματα, από όλα. Πριν προλάβει ο καημένος να απαντήσει στον καταγιγισμό των ερωτήσεων, η πόρτα του αεροπλάνου ανοίγει και ξεχύνεται μέσα εκείνος ο τροπικός ατμός που μας καλεί να απολαύσουμε αυτό που στη χώρα μου ονομάζουμε «Τιέρα Καλιέντε» («Καυτή Γη»). Δύο οπλισμένοι άντρες ανεβαίνουν και, αφού παρατηρούν τα έκπληκτα πρόσωπά μας, αναφωνούν:

«Οχ, Θεέ μου! Δε θα μας πιστέψετε, αλλά περιμέναμε κάτι κλουβιά με έναν πάνθηρα και μερικές τίγρεις και φαίνεται πως τα έστειλαν με άλλο αεροπλάνο! Χίλια συγγνώμη, κύριοι! Τι ντροπή για τις κυρίες και τα παιδιά! Όταν το μάθει το αφεντικό, θα μας σκοτώσει!»

Μας εξηγούν πως το κτήμα διαθέτει έναν τεράστιο ζωολογικό κήπο και ότι προφανώς υπήρξε κάποιο πρόβλημα συντονισμού μεταξύ της πτήσης των καλεσμένων και της πτήσης των άγριων θηρίων. Κι ενώ οι οπλισμένοι άντρες προσπαθούν να δικαιολογηθούν, οι πιλότοι αναχωρούν από το αεροπλάνο απαθέστατοι, σαν να μη χρειάζεται να δώσουν εξηγήσεις σε αγνώστους, αφού η μοναδική τους ευθύνη είναι να σεβαστούν το σχέδιο πτήσης και όχι να ελέγξουν το φορτίο.

Τρία τζιπ μάς περιμένουν για να μας οδηγήσουν στο σπίτι του κτήματος. Βάζω τα γυαλιά ηλίου και το μικρό ψαθάκι μου, κατεβαίνω από το αεροπλάνο και –χωρίς να το ξέρω ή να το καταλαβαίνω καν– πατάω το πόδι μου στο μέρος που θα αλλάξει

τη ζωή μου για πάντα. Μπαίνουμε στα αυτοκίνητα και όταν ο Ανίμπαλ με αγκαλιάζει από τους ώμους ησυχάζω και απολαμβάνω κάθε λεπτό της διαδρομής.

«Τι όμορφο μέρος! Και τεράστιο. Νομίζω πως αυτό το ταξίδι αξίζει τον κόπο τελικά...» σχολιάζω χαμηλόφωνα, δείχνοντάς του πέρα μακριά δύο ερωδιούς που είχαν ανοίξει τα φτερά τους να πετάξουν.

Απορροφημένοι και αμίλητοι θαυμάζουμε το μαγευτικό θέαμα που προσφέρει το σμίξιμο γης, νερού και ουρανού ως εκεί που φτάνει το μάτι. Νιώθω ένα ρίγος ευτυχίας, από αυτά που έρχονται χωρίς προειδοποίηση, απρόσμενα, που σε τυλίγουν κι ύστερα φεύγουν χωρίς να σε αποχαιρετήσουν. Από μία καλύβα στο βάθος έρχονται οι νότες του «Caballo Viejo*», του Σιμόν Δίας, με τη χαρακτηριστική φωνή του Ρομπέρτο Τόρες: είναι ο ύμνος στα βοσκοτόπια της Βενεζουέλας, αυτός που σιγοτραγουδούν όλοι οι γέροντες της ηπείρου στο αντί της καστανοκόκκινης φοράδας τους όταν θέλουν να την αφήσουν ελεύθερη, ελπίζοντας ότι κι αυτή θα κάνει το ίδιο. «Όταν η αγάπη τελειώνει έτσι, μ' αυτόν τον τρόπο, ούτε που το καταλαβαίνεις...» προειδοποιεί ο τραγουδιστής, ενώ περιγράφει τα κατορθώματα του γερασμένου αλόγου. «Όταν η αγάπη τελειώνει έτσι, μ' αυτόν τον τρόπο, κανείς δε φταίει...» δικαιολογείται ο καμπίσιος και καταλήγει, προκαλώντας την ανθρωπότητα να ακολουθήσει το παράδειγμά του, «γιατί μετά απ' αυτήν τη ζωή, άλλη ευκαιρία δεν υπάρχει», σε τόνο που ξεχειλίζει από λαϊκή σοφία αλλά και ρυθμό, συνωμοτώντας με έναν αέρα ζεστό και φορτωμένο υποσχέσεις.

Είμαι τόσο ευτυχισμένη και τόσο υπνωτισμένη από το θέαμα, που δε μου περνάει από το μυαλό να ρωτήσω για το όνομα ή τη ζωή και τα έργα, του οικοδεσπότη μας.

* «Γέρικο Άλογο», στα ισπανικά. (Σ.τ.Μ.)

«Έτσι πρέπει να είναι ο ιδιοκτήτης όλων αυτών: ένας από εκείνους τους πανούργους και ηλικιωμένους ζάμπλουτους πολιτικούς, που νομίζει πως είναι ο βασιλιάς του χωριού», μονολογώ γέροντας ξανά το κεφάλι μου στον ώμο του Ανίμπαλ, του υπερφυσικού ηδονιστή μπούλη, η αγάπη του οποίου για την περιπέτεια πέθανε μαζί του λίγες μόλις εβδομάδες πριν βρω τις δυνάμεις να αρχίσω αυτήν την ιστορία, την υφασμένη από στιγμές παγωμένες σε διαδρόμους της μνήμης μου, τη γεμάτη μύθους και τέρατα που δε θα έπρεπε ποτέ να αναστηθούν.

Μπορεί η βίλα αυτή να είναι τεράστια, στερείται ωστόσο της καλαισθησίας που χαρακτηρίζει τα μεγάλα παραδοσιακά ράντσα (*ασιέντας*) της Κολομβίας: δε φαίνονται πουθενά το παρεκκλησί, η σχολή ιππασίας, το γήπεδο τένις, τα άλογα, οι αγγλικές μπότες ιππασίας ή οι σκύλοι ράτσας· το παλιό αργυροχοείο ή τα έργα τέχνης του δέκατου όγδοου, του δέκατου ένατου και του εικοστού αιώνα· οι ελαιογραφίες με παρθένες και αγίους ή οι επενδυμένοι με επιχρυσωμένο ξύλο τοίχοι πάνω από τις πόρτες· οι κολόνες αποικιακού ύφους ή οι επισμαλτωμένες φιγούρες στις φάντες των προγόνων· τα κοσμημένα με καρφιά μπαούλα ή τα περσικά χαλιά κάθε λογής· η ζωγραφισμένη στο χέρι γαλλική πορσελάνη ή τα κεντημένα από μοναχές τραπεζομάντιλα, τα τριαντάφυλλα ή οι ορχιδέες της περιήφανης κυρίας του σπιτιού.

Δεν υπάρχει ούτε ίχνος των ταπεινών υπηρετών που εργάζονται στα κτήματα των πλουσίων της χώρας μας και που σχεδόν πάντα κληρονομούνται μαζί με όλα τα υπάρχοντα, άνθρωποι βασανισμένοι, συμβιβασμένοι, απέραντα συμπαθείς, που στο πέραςμα των γενεών επιλέγουν τη σταθερότητα μάλλον παρά την ελευθερία τους. Αυτοί οι χωρικοί με τη *ρουάνα* –ένα κοινό, καφετί, μάλλινο πόντσο–, φαφούτηδες αλλά πάντα χαμογελαστοί, που απαντούν αμέσως χωρίς δισταγμό, βγάζοντας το

παλιό καπελάκι και κάνοντας βαθιά υπόκλιση: «Τρέχω, εντιμότητας!» «Ελεουτέριο Γκονσάλες, στις διαταγές σας, είμαι στη διάθεσή σας για ό,τι θελήσετε!» –και που ποτέ δεν έμαθαν ότι στον υπόλοιπο κόσμο υπάρχουν τα φιλοδωρήματα– έχουν πλέον σχεδόν εξαφανιστεί. Οι αντάρτες τούς δίδαξαν πως όταν θριαμβεύσει η Επανάσταση, κάποια στιγμή σύντομα, θα μπορέσουν κι αυτοί να αποκτήσουν γη και ζωντανά, όπλα, ποτά και γυναίκες σαν κι εκείνες των αφεντικών, όμορφες και χωρίς φλεβίτιδα.

Τα δωμάτια του σπιτιού του κτήματος βλέπουν σε έναν στενόμακρο διάδρομο και είναι λιτά διακοσμημένα: δύο κρεβάτια, ένα κομοδίνο με μια σταχτοθήκη από ντόπιο κεραμοποιείο, ένα λαμπατέρ και φωτογραφίες του κτήματος. Ευτυχώς, το ιδιωτικό μπάνιο του δικού μας δωματίου έχει και κρύο και ζεστό νερό, όχι μόνο κρύο, όπως σχεδόν όλα τα κτήματα της Τιέρα Καλιέντε. Στην ατελείωτη βεράντα δεσπόζουν δεκάδες τραπέζια με ομπρέλες και εκατοντάδες λευκές και ανθεκτικές καρέκλες. Οι διαστάσεις των κοινόχρηστων χώρων –όπως σε κάθε λέσχη– δεν αφήνουν την παραμικρή αμφιβολία ότι έχουν σχεδιαστεί σε μεγάλη κλίμακα για να υποδέχονται εκατοντάδες άτομα και –κρίνοντας από τα δωμάτια των καλεσμένων– υπολογίσαμε πως τα Σαββατοκύριακα οι επισκέπτες πρέπει να είναι δεκάδες.

«Τι θα γίνεται εδώ τις γιορτές!» σχολιάσαμε μεταξύ μας. «Το δίχως άλλο θα φέρουν τον Ρέι Μπαγενάτο* με είκοσι τέσσερις ακορντεονίστες από την Μπαγεντουπάρ!»

«Όχι, όχι! Τη Σονόρα Ματανσέρα** και τους Λος Μελόδικος*** μαζί!» διόρθωσε κάποιος σε τόνο δηκτικό που πρόδιε τον φθόνο του.

Ο διαχειριστής του κτήματος μας ενημερώνει πως ο οικοδε-

* Αρχιακορντεονίστας στο διάσημο φεστιβάλ της αυτόχθονης μουσικής παγενάτα στην Κολομβία. (Σ.τ.Μ.)

** Συγκρότημα κουβανέζικης μουσικής. (Σ.τ.Μ.)

*** Ορχήστρα βενεζουελανής μουσικής. (Σ.τ.Μ.)

σπότης μας θα καθυστερήσει λόγω ενός προβλήματος της τελευταίας στιγμής και πως θα έρθει την επόμενη μέρα. Είναι προφανές πως οι υπάλληλοι έχουν λάβει οδηγίες να ικανοποιούν τις παραμικρές απαιτήσεις μας, ώστε η διαμονή μας να είναι άνετη και ευχάριστη. Ωστόσο, από την πρώτη στιγμή μάς πληροφορούν πως από την ξενάγηση του σπιτιού εξαιρείται ο δεύτερος όροφος, όπου βρίσκονται τα ιδιωτικά διαμερίσματα της οικογένειας. Όλοι είναι άντρες και φαίνεται πως νιώθουν μεγάλο θαυμασμό για τον κύριό τους. Το επίπεδο ζωής τους, πολύ πιο υψηλό από των υπηρετών στα πλουσιόσπιτα, φαίνεται από την αυτοπεποίθησή τους και την απουσία ταπεινότητας: οι χωρικοί αυτοί φαίνονται οικογενειάρχες και τα ρούχα εργασίας τους είναι καινούργια, καλής ποιότητας και πιο διακριτικά από των νεαρών στην πίστα προσγείωσης. Σε αντίθεση με την πρώτη ομάδα, δεν είναι οπλισμένοι. Περνάμε στην τραπεζαρία για το δείπνο. Το ξύλινο τραπέζι είναι τεράστιο.

«Λες και είναι φτιαγμένο για ολόκληρο τάγμα!» σχολιάζουμε.

Οι πετσέτες είναι από λευκό χαρτί και το γεύμα σεργίρεται σε ντόπια πιατικά από δύο επιμελείς και αμίλητες γυναίκες, τις μόνες που έχουμε δει από την ώρα που φτάσαμε. Όπως ακριβώς το περιμέναμε, το μενού αποτελείται από *μπαντέχα παΐσα*, το τυπικό εθνικό πιάτο της Αντιόχειας* και το βασικότερο της κολομβιανής κουζίνας: φασόλια, ρύζι, κιμάς και τηγανητό αυγό, με συνοδευτικό αβοκάντο. Στο σπίτι αυτό δε φαίνεται να υπάρχει κάποιο στοιχείο που να προδίδει ενδιαφέρον για τη δημιουργία φιλόξενης, εκλεπτυσμένης ή πολυτελούς ατμόσφαιρας: τα πάντα στο συγκεκριμένο κτήριο των σχεδόν τριών χιλιάδων εκταρίων, που βρίσκεται ανάμεσα στο Δοραδάλ και το Πουέρτο Τριούνφο, στη θερμή περιοχή της Μαγδαλένα Μέδιο, σαν να

* Antioquia: ένα από τα τριάντα δύο διαμερίσματα της Δημοκρατίας της Κολομβίας. (Σ.τ.Μ.)

έχουν σχεδιαστεί για να λειτουργούν πρακτικά και απρόσωπα, όπως σ' ένα τεράστιο ξενοδοχείο της Τιέρα Καλιέντε και στο ύψος ενός μεγάλου χωριατόσπιτου.

Τίποτα σ' εκείνη τη ζεστή και γαλήνια τροπική νύχτα, την πρώτη μου στην «Ασιέντα Νάπολες», δε θα μπορούσε να με έχει προετοιμάσει για τον κολοσσιαίων αναλογιών κόσμο η ανακάλυψη του οποίου θα ξεκινούσε την επόμενη μέρα, ούτε για τις διαστάσεις εκείνου του βασιλείου, του τόσο διαφορετικού απ' όλα όσα είχα την ευκαιρία να γνωρίσω ως τότε. Και κανείς δε θα μπορούσε να με έχει προειδοποιήσει για τις ασυνήθιστες φιλοδοξίες του άντρα που το είχε φτιάξει με αστερόσκηνη και μ' εκείνο το πνεύμα από το οποίο είναι καμωμένοι οι μύθοι που αλλάζουν για πάντα την ιστορία των εθνών και το πεπρωμένο των λαών τους.

Στο πρωινό μάς ειδοποιούν πως ο οικοδεσπότης μας θα καταφθάσει το μεσημέρι, ώστε να έχει τη χαρά να μας ξεναγήσει ο ίδιος στον ζωολογικό του κήπο. Εν τω μεταξύ, εμείς θα περιδιαβούμε το ράντσο με *booggies*, κάτι οχήματα σχεδιασμένα για τους ανέμελους νέους, ώστε να διασχίζουν μεγάλες εκτάσεις με ταχύτητα. Είναι πολύ χαμηλά, το ανθεκτικό αμάξιμά τους σχεδόν ακουμπάει στο έδαφος, έχουν δύο καθίσματα, ένα τιμόνι, έναν μοχλό, ένα ντεπόζιτο βενζίνης και μία εκκωφαντική μηχανή. Απ' όπου κι αν περνούν τα οχήματα αυτά σηκώνουν πίσω τους ένα σύννεφο ατμού και σκόνης, καθώς και ένα κύμα ζήλιας, γιατί όποιος οδηγεί *booggie* φαντάζει αστραφτερός και ηλιοκαμένος, φοράει σορτσάκι και γυαλιά ηλίου και έχει ως συνοδηγό ένα όμορφο και λίγο τρομαγμένο κορίτσι με μαλλιά που ανεμίζουν ή έναν μισομεθυσμένο φίλο που δε θα τον άλλαξε με κανέναν. Το *booggie* είναι το μοναδικό όχημα που μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε παραλία όταν ο οδηγός είναι μεθυσμένος χωρίς να συμβεί τίποτα το σοβαρό στους επιβάτες του, χωρίς

να αναποδογυρίσει και κυρίως χωρίς η αστυνομία να συλλάβει τον τρελό οδηγό, γιατί έχει ένα επιπλέον πλεονέκτημα: φρενά-ρει απότομα.

Το πρώτο πρωινό εκείνου του Σαββατοκύριακου κύλησε απρόσκοπτα· αργότερα, όμως, άρχισαν να συμβαίνουν παράξε-να πράγματα, θαρρείς και ένας φύλακας-άγγελος προσπαθού-σε να με προειδοποιήσει ότι οι πρόσκαιρες χαρές και οι αθώες περιπέτειες δεν είναι παρά η μάσκα πίσω από την οποία κρύβο-νται τα μελλοντικά βάσανα.

Ο Ανίμπαλ συγκαταλέγεται ανάμεσα στους πιο τρελούς αν-θρώπους του πλανήτη κι αυτό κάνει το περιπετειώδες πνεύμα μου να χαίρεται απίστευτα, ενώ όλες οι φίλες μου προβλέπουν πως η σχέση μας δε θα καταλήξει στην εκκλησία, αλλά στον πά-το ενός γκρεμού. Αν και συνηθίζει να οδηγεί τη Μερσέντες του στους στενούς και φιδογυριστούς ορεινούς δρόμους διπλής κα-τεύθυνσης με ταχύτητα διακόσια χιλιόμετρα την ώρα, ένα ποτή-ρι ουίσκι στο ένα χέρι και ένα μισοφαγωμένο σάντουιτς στο άλ-λο, η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν έχει πάθει ατύχημα. Τώρα, λοι-πόν, εγώ κάθομαι ευτυχισμένη δίπλα του στο *booggie*, με την κο-ρούλα του στην ποδιά μου, την αύρα στο μέτωπο και το μαλλί να ανεμίζει, βιώνοντας την απόλυτη απόλαυση, την απερίγραπτη χαρά που νιώθει κάποιος όταν διατρέχει ατελείωτα χιλιόμετρα επίπεδης και παρθένας γης με μεγάλη ταχύτητα, χωρίς όρια. Για-τί σε οποιοδήποτε άλλο κολομβιανό ράντσο οι απέραντες αυτές εκτάσεις θα ήταν βοσκοτόποι βοοειδών *θεμπού*, γεμάτοι πόρτες με σύρτες και αμπάρες για την προστασία χιλιάδων αγελάδων με αποχαυνωμένη έκφραση και δεκάδων ταύρων σε μόνιμη κα-τάσταση επιφυλακής.

Για τρεις περίπου ώρες διασχίζουμε αμέτρητα χιλιόμετρα πε-διάδων σε όλες τις αποχρώσεις του πράσινου, ένα τοπίο που διακόπτονται μόνο λιμνούλες και ποταμάκια εδώ κι εκεί, αλλά και βελούδινοι λοφίσκοι σε χρώμα μουσταρδί ή κυματισμοί όπως στα λιβάδια που είδα χρόνια αργότερα στην ταινία *Πέρα από*

την Αφρική με τους Μέριλ Στριπ και Ρόμπερτ Ρέντφορντ, αλλά χωρίς τα μπαιομπάμπ. Παντού, όπου πέφτει το μάτι, βλέπει κανείς μόνο δέντρα και φυτά, πουλιά και μικρά ενδημικά ζώα του αμερικανικού τροπικού, που δύσκολα περιγράφονται με λεπτομέρεια. Κι αυτό γιατί κάθε σκηνικό σμίγει με το προηγούμενο μπροστά στα μάτια μας και ύστερα δίνει τη θέση του στο επόμενο – εναλλαγές τοπίων αρχικά κατά δεκάδες και μετά κατά εκατοντάδες.

Κατευθυνόμαστε με ιλιγγιώδη ταχύτητα σε ένα φαράγγι πυκνής και ημιάγριας βλάστησης, πλάτους περίπου μισού χιλιόμετρου –για να δροσιστούμε λίγο μετά την αμείλικτη έκθεσή μας στον μεσημεριανό ήλιο–, κάτω από γιγάντιες φτέρες που ανοίγουν σαν βεντάλιες, σε ένα δασάκι από καλαμιές *γουαδούα*. Αμέσως μετά κι ενώ σμήνη από πουλιά κάθε χρώματος τινάζουν τα φτερά τους κακαρίζοντας εκκωφαντικά, το *booggie* αναπηδά πέφτοντας σε μια λακκούβα κρυμμένη κάτω από πεσμένα φύλλα και ένα κλαδί ύψους δύο μέτρων και πάχους πέντε εκατοστών διαπερνά σαν σφαίρα το μπροστινό μέρος του οχήματος, διασχίζει με ταχύτητα εκατό χιλιομέτρων την ώρα το στενό διάστημα που χωρίζει το γόνατο της Αδριάνας από το δικό μου και σταματάει σε απόσταση ενός χιλιοστού ακριβώς από το μάγουλό μου και τριών χιλιοστών από το μάτι μου. Δε συμβαίνει τίποτα, γιατί τα *booggies* φρενάρουν απότομα και γιατί, απ' ό,τι φαίνεται, ο Θεός με προορίζει για κάτι πολύ συγκεκριμένο.

Παρά τις μεγάλες αποστάσεις και χάρη στην επινόηση που αποκαλείται *walkie-talkie*, που πάντα θεωρούσα σνομπίστικη, επιφανειακή και εντελώς άχρηστη, μέσα σε είκοσι λεπτά καταφθάνουν πλήθος τζιπ για να μας σώσουν και να ανασύρουν το πτώμα του πρώτου διαλυμένου *booggie* στην ιστορία της ανθρωπότητας. Μισή ώρα αργότερα, βρισκόμαστε στο μικρό νοσοκομείο του ράντσου, όπου μας κάνουν αντιτετανικό ορό και μας βάζουν αντισηπτικό στα γδαρσίματα στα γόνατα και στο μάγουλο, ενώ όλοι αναστενάζουν ανακουφισμένοι που εγώ και η

Αδριάνα είμαστε σώες και αβλαβείς. Ο Ανίμπαλ, σαν μαλωμένο παιδί, γκρινιάζει για τα έξοδα της επισκευής του αναθεματισμένου οχήματος και για την πιθανότητα να χρειαστεί να το αντικαταστήσει, αφού, όμως, πρώτα βεβαιωθεί για το κόστος μεταφοράς του με καράβι από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μας ενημερώνουν πως το ελικόπτερο του ιδιοκτήτη του ράντσου μόλις έφτασε, αν και κανείς μας δε θυμάται να το έχει ακούσει. Σχετικά ανήσυχοι, ο σύντροφός μου κι εγώ έχουμε έτοιμες τις δικαιολογίες για τη ζημιά που έγινε και τις ερωτήσεις για τη δυνατότητα επισκευής του. Λίγα λεπτά αργότερα, ο οικοδεσπότης μας μπαίνει στο σαλονάκι όπου έχουμε συγκεντρωθεί μαζί με τους υπόλοιπους καλεσμένους. Το πρόσωπό του φωτίζεται όταν βλέπει την έκπληξή μας για το νεαρό της ηλικίας του. Νομίζω πως φαντάζεστε την ανακούφιση που νιώσαμε ο «μπουγκικός» σύντροφός μου κι εγώ, όταν διαπιστώσαμε πως είχε τη μέση ηλικία των μελών της παρέας, ενώ το πρόσωπό του προόδιδε πονηριά και η έκφρασή του φανέρωνε την προσπάθειά του να μην ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια.

Μερικά χρόνια πριν, στο Χονγκ Κονγκ, ο αξιότιμος και κομψότατος λοχαγός Τσανγκ μου είχε πει, αναφορικά με τη Ρολς Ρόις Σίλβερ Γκοστ και τον σοφέρ με το πηλίκιο, την γκριζα στολή και τις μαύρες μπότες, που περιέμεναν έξω από την πόρτα του ξενοδοχείου μου είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο: «Μην ανησυχείτε, αγαπητή κυρία, έχουμε άλλες επτά στην αποκλειστική διάθεση των καλεσμένων μας κι αυτή είναι η δική σας!»

Σε παρόμοιο τόνο, ο νεαρός και χαμογελαστός οικοδεσπότης μας αναφωνεί με μια απαξιωτική κίνηση του χεριού του:

«Μη σκάτε για το *booggie* – έχουμε δεκάδες από δαύτα!» εξελείφοντας μεμιάς όλες τις ανησυχίες μας και μαζί τους κάθε αμφιβολία για τα πλούτη, τη φιλοξενία του ή τη διάθεσή του να μοιραστεί μαζί μας, από εκείνη τη στιγμή και για όλο το Σαββατοκύριακο, τις απολαύσεις που υπόσχεται ο ιδιόκτητος παράδεισός του. Αργότερα, σε τόνο που αρχικά μας ηρεμεί, ύστερα μας

αφοπλίζει και τελικά σαγηνεύει άντρες, γυναίκες και παιδιά εξίσου –μαζί με ένα συνωμοτικό χαμόγελο που κάνει τον καθένα μας να αισθανθεί συνένοχος σε ένα αστείο τη σημασία του οποίου μόνο ο ίδιος γνωρίζει– ο περήφανος ιδιοκτήτης της «Ασιέντα Νάπολες» μας χαιρετά:

«Επιτέλους, γνωριζόμαστε προσωπικά και δηλώνω γοητευμένος! Πώς είναι τα τραύματά σας; Υπόσχομαι ότι θα αποξημιώσουμε τα παιδιά και με το παραπάνω για τον χρόνο που χάθηκε: δε θα βαρεθούν ούτε στιγμή! Πιστέψτε με, λυπάμαι πολύ που δεν μπόρεσα να έρθω νωρίτερα. Χαίρω πολύ, Πάμπλο Εσκομπάρ».

Αν και πρόκειται για κοντό άντρα –έχει ύψος κάτω από 1,70– είμαι απολύτως βέβαιη πως δεν τον ένοιαξε ποτέ. Είναι γεροδεμένος και από κείνους τους τύπους που με τα χρόνια έχουν την τάση να παχαίνουν. Το πρώιμο και εμφανέστατο διπλοσάγονό του πάνω από έναν χοντρό και ασύμμετρα κοντό λαιμό, αφαιρεί νεανικότητα από την όψη του, αλλά δίνει έναν αέρα αυστηρότητας και σεβασμού στις προσεκτικές και μετρομημένες κουβέντες που βγαίνουν από το ίσιο και αποφασιστικό του στόμα, γιατί μιλάει με φωνή ήρεμη –ούτε διαπεραστική ούτε βαθιά– αλλά καλλιεργημένη και ευχάριστη, που αποπνέει την απόλυτη βεβαιότητα πως οι επιθυμίες του είναι διαταγές και οι γνώσεις του σε θέματα που τον αφορούν αδιαμφισβήτητες. Έχει μουστάκι, ενώ η μύτη του από το πλάι μοιάζει σχεδόν ελληνική και –μαζί με τη φωνή του– αποτελεί το μοναδικό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ενός άντρα κατά τα άλλα συνηθισμένου, περισσότερο άσχημου παρά όμορφου, που δε θα ξεχώριζε ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλους σε μια λατινοαμερικανική χώρα. Τα μαλλιά του είναι σκούρα και κατσαρά, ενώ ένα ατίθασο, τριπλά κυματιστό τσουλούφι πέφτει στο μέτωπό του αναγκάζοντάς τον να το απομακρύνει πότε πότε με μια γρήγορη κίνηση· το δέρμα του είναι αρκετά ανοιχτόχρωμο και δεν είναι ηλιοκαμένος όπως εμείς, που έχουμε χρυσαφένιο μαύρισμα παρότι ζούμε στην Τιέρα Φρέια

(την «Ψυχρή Γη»). Τα μάτια του είναι σμιχτά, με ύψος ανεξιχνίαστο· όταν νιώθει πως δεν τον παρακολουθούν, κρύβονται θαρρείς σε απροσπέλαστες σπηλιές κάτω από τα όχι και τόσο πυκνά φρύδια του και από εκεί παρατηρεί τις κινήσεις που θα μπορούσαν να προδώσουν τις σκέψεις των γύρω του. Προσέχω πως το βλέμμα του είναι σχεδόν πάντα καρφωμένο στην Άνγκελα, η οποία τον κοιτάζει με ευγενική περιφρόνηση από το ύψος του ενός μέτρου και των εβδομήντα πέντε εκατοστών της, τα είκοσι τρία χρόνια της και την αλαζονική ομορφιά της.

Παίρνουμε τα τζιπ και κατευθυνόμαστε προς το κομμάτι της «Ασιέντα Νάπολες» όπου βρίσκεται ο ζωολογικός κήπος. Στο τιμόνι ενός από τα οχήματα κάθεται ο Εσκομπάρ, τον οποίο συνοδεύουν δύο νεαρές Βραζιλιάνες με τάνγκα, δύο μικρόσωμα κορίτσια από το Ρίο με τέλειους γοφούς, που δε μιλάνε ποτέ και χαϊδεύονται μεταξύ τους, αν και ολοένα με μεγαλύτερη διακριτικότητα λόγω της παρουσίας των παιδιών και των κομπών καλλονών, που πλέον έχουν αιχμαλωτίσει την προσοχή του οικοδεσπότη. Ο Ανίμπαλ επισημαίνει την παντελή αδιαφορία των δύο γυναικών για όσα συμβαίνουν γύρω τους, πράγμα που για μια αυθεντία στον συγκεκριμένο τομέα αποτελεί αδιαφιλονίκητη ένδειξη της επαναλαμβανόμενης και βαθιάς εισπνοής μαριχουάνας τύπου, *ας πούμε, Samarian Platinum*, γιατί στο υπερπολυτελές αυτό κτήμα η *Samarian Gold* πρέπει να είναι απλώς η δημοφιλής εκδοχή της κάνναβης. Παρατηρούμε πως και τα δύο κορίτσια, σαν τρυφερά αγγελάκια έτοιμα να αποκοιμηθούν, φορούν στον δείκτη του δεξιού χεριού τους διαμάντια του ενός καρατίου.

Στο βάθος διακρίνονται τρεις ελέφαντες, ίσως η πρώτη ατραξιόν του εν λόγω τσίρκου ή ζωολογικού κήπου. Αν και δεν μπορούσα ποτέ να ξεχωρίσω τους ασιατικούς από τους αφρικανικούς, ο Εσκομπάρ δηλώνει πως πρόκειται για ασιατικούς. Μας ενημερώνει πως σε όλα τα αρσενικά των μεγαλύτερων και υπό εξαφάνιση ειδών του ζωολογικού κήπου του αναλογούν δύο ή περισσότερα θηλυκά και πως, σε ό,τι αφορά τις ζέβρες, τις καμήλες,

τα καγκουρό, τα άλογα απαλούζα ή άλλα ζώα λιγότερο ακριβά, τα θηλυκά στη διάθεση των αρσενικών είναι πολύ περισσότερα. Και προσθέτει με σατανικό χαμόγελο:

«Γι' αυτό και είναι τόσο ευχαριστημένα κι ούτε επιτίθενται ούτε είναι βίαια».

«Όχι, Πάμπλο, δεν είναι το πλεόνασμα σε θηλυκά. Είναι αυτές οι εξαισίες εκτάσεις που μοιάζουν με τις αφρικανικές πεδιάδες. Κοίτα πώς τρέχουν οι ιπποπόταμοι και οι ρινόκεροι προς το ποτάμι: ευτυχισμένοι, σαν να βρίσκονται στο σπίτι τους!» του λέω και του δείχνω τα πελώρια ζώα, γιατί τρελαίνομαι να αντικρούω τους άντρες που υπερεκτιμούν το σεξ και γιατί η αλήθεια είναι πως το καλύτερο χαρακτηριστικό του ζωολογικού κήπου του είναι η απόλυτη ελευθερία με την οποία τα ζώα διασχίζουν την απεραντοσύνη ή κρύβονται στα ψηλά βοσκοτόπια απ' όπου, εντελώς ξαφνικά, θα μπορούσαν να ξεπηδήσουν ένας πάνθηρας ή οι τίγρεις της προηγούμενης μέρας.

Κάποια στιγμή στη διάρκεια της διαδρομής αντιληφθήκαμε πως οι Βραζιλιάνες είχαν εξαφανιστεί χάρη στους εξυπηρετικούς «συνοδούς», όπως αποκαλούνται στην Κολομβία οι ένοπλοι σωματοφύλακες. Προσέξαμε ότι η Άνγκελα κατείχε πλέον την τιμητική θέση πλάι στον οικοδεσπότη μας, που χαμογελούσε όσο δε χαμογελούσαμε όλοι οι υπόλοιποι μαζί. Και ο Ανίμπαλ ήταν χαρούμενος, γιατί σκεφτόταν να του προτείνει τα ελικόπτερα που κατασκεύαζε ο φίλος του, ο κόμης Αγούστα και επειδή ο Εσκομπάρ μόλις του είχε πει πως η φίλη μας ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που είχε δει τον τελευταίο καιρό.

Φτάνουμε στο σημείο όπου βρίσκονται οι τρεις καμηλοπαρδάλεις και δεν αντιστέκομαι στον πειρασμό να ρωτήσω τον ιδιοκτήτη τους πώς εισάγει ζώα τέτοιου μεγέθους, με αυτούς τους ατελείωτους λαιμούς, από τις πεδιάδες της Κένυας: ποιος είναι ο υπεύθυνος για τη μεταφορά τους, πόσο κοστίζουν, πώς τα βάζουν στο καράβι, αν παθαίνουν ναυτία, πώς τα βγάζουν από το αμπάρι, με τι όχημα οδηγούνται στο ράντσο ώστε να μην τρα-

βούν την προσοχή και πόσο τους παίρνει να προσαρμοστούν στην αλλαγή περιβάλλοντος.

«Εσύ πώς θα τα έφερνες;» με ρωτάει με τόνο προκλητικό.

«Αν κρίνω από το μέγεθος του λαιμού –και δεδομένου ότι είναι είδος υπό εξαφάνιση– το να τα φέρω από την Ευρώπη θα ήταν... παρακινδυνευμένο. Θα έπρεπε να ταξιδέψουν από την ξηρά μέσω της Υποσαχάριας Αφρικής ως τη Λιβερία, για παράδειγμα· ή αν τα μετέφερα από την Ακτή Ελεφαντοστού ως τις ακτές της Βραζιλίας ή τη Γουινέα, πιστεύω ότι θα έφταναν χωρίς πρόβλημα μέχρι την Κολομβία διασχίζοντας την Αμαζονία, υπό την προϋπόθεση ότι θα είχα... αρκετά χρήματα για λάδωμα και εκατοντάδες ευτυχισμένους αστυνομικούς σε όλη τη διαδρομή από το Μανάους ως το Πουέρτο Τριούμφο. Δεν είναι δα και τόσοσο περίπλοκο!»

«Ομολογώ ότι με έχει σοκάρει η ευκολία σου στον σχεδιασμό παρανομιών διεθνούς βεληνεκούς, Μπιρχίνια! Πότε θα μου κάνεις μάθημα; Οι καμηλοπαρδάλεις μου έχουν εισαχθεί νόμιμα – υπονοείς κάτι με όσα είπες; Έρχονται από την Κέννα, μέσω Καΐρου-Παρισιού-Μαϊάμι-Μεδεγίν, ως την πίστα της «Ασιέντα Νάπολες», με τα πιστοποιητικά προέλευσής τους και όλα τα απαραίτητα εμβόλια! Θα ήταν αδύνατον, ασύλληπτο να τις μεταφέρω λαθραία, γιατί οι λαιμοί τους δεν κρύβονται και τόσο εύκολα – δε νομίζεις; Ή θεωρείς ότι μπορούμε να τα βάλουμε για ύπνο όμορφα κι ωραία όπως ένα πεντάχρονο παιδί; Αλήθεια, έχω φάτσα λαθρέμπορου καμηλοπαρδάλεων;» Και πριν προλάβω να του απαντήσω καταφατικά, αναφωνεί χαρούμενος:

«Και τώρα, πάμε να κάνουμε μια βουτιά στο ποτάμι, για να μπορέσετε όλοι σας, πριν από το φαγητό, να δείτε μια γωνιά του επίγειου παραδείσου μου!»

Αν υπάρχει κάτι που κάνει έναν πολιτισμένο κάτοικο της Τιέρα Φρία να θέλει να φύγει τρέχοντας, είναι η προοπτική μιας εξόρμησης με *σανκότσο* σε κάποιο ποτάμι της Τιέρα Καλιέντε. (Το *σανκότσο* είναι μια θρηπτική κοτόσουπα ή ψαρόσουπα που

συνοδεύεται από αγαυή, ρύζι ή πατάτες και κάθε περιοχή της Κολομβίας έχει τη δική της συνταγή.) Επειδή από την πολύ τρυφερή μου ηλικία δε θυμάμαι να έχω κολυμπήσει σε νερά που δεν είναι καταγάλανα, νιώθω τεράστια ανακούφιση όταν διαπιστώνω πως τα πράσινα νερά του Ρίο Κλάρο, που τρέφονται από δεκάδες πηγές διάσπαρτες στο κτήμα, είναι κρυστάλλινα. Κελαρύζουν απαλά ανάμεσα σε πελώριες στρογγυλεμένες πέτρες, το βάθος τους φαίνεται ιδανικό για κολύμπι, ενώ εδώ κι εκεί διακρίνονται εκείνα τα ενοχλητικά σύννεφα κουνουπιών που περνούν το αίμα μου για μέλι.

Στην όχθη μάς περιμένουν συγγενείς και φίλοι του οικοδοσπότη μας, καθώς και είκοσι τέσσερις σωματοφύλακες με διάφορα ταχύπλοα. Σχεδιασμένα για αγώνες –που γνωρίζω πλέον ότι είναι το πάθος του Εσκομπάρ και του ξαδέρφου του Γουστάβο Γκαβίρια–, τα ατσάλινα αυτά πλεούμενα πιάνουν ιλιγγιώδεις ταχύτητες και μπορούν να μεταφέρουν περί τα δώδεκα άτομα με κράνη, προστατευτικά γιλέκα και οπωσδήποτε ακουστικά, λόγω του εκκωφαντικού θορύβου της μηχανής τους, η οποία είναι κλεισμένη σε ένα μεταλλικό κουτί στο πίσω μέρος του σκάφους.

Μας κόβεται η ανάσα με τον Εσκομπάρ στο τιμόνι του δικού μας ταχύπλοου. Υπνωτισμένος από την ηδονή, φτερουγίζει σχεδόν πάνω από κείνο το ποτάμι αποφεύγοντας τα εμπόδια σαν να γνωρίζει κάθε στροφή και κάθε πέτρα, κάθε μικρή και μεγάλη δίνη, κάθε πεσμένο δέντρο ή πλωτό κορμό, σαν να θέλει να μας εντυπωσιάσει με την ικανότητά του να μας σώζει από κινδύνους που αντιλαμβανόμαστε μόνο όταν περνούν ξυστά από δίπλα μας σαν βέλη και εξαφανίζονται σε δευτερόλεπτα, θαρρείς και τους είχε πλάσει η φαντασία μας. Η τρέλα αυτή κρατάει μία ώρα και φτάνοντας στον προορισμό μας, έχουμε την αίσθηση ότι πέφτουμε κάθετα στους καταρράκτες του Νιαγάρα. Συνεπαρμένη, συνειδητοποιώ πως κάθε δευτερόλεπτο της προηγούμενης ώρας οι ζωές μας κρέμονταν από την ακρίβεια των χειρισμών αυτού του ανθρώπου, που φαίνεται να έχει γεννηθεί

για να δοκιμάζει τα όρια της επιβιώσής του ή για να σώζει τους άλλους και στην πορεία να δέχεται τον θαυμασμό, την ευγνωμοσύνη ή τα χειροκροτήματά τους. Και εφόσον μία κοινή έντονη εμπειρία είναι από τα πιο όμορφα δώρα που μπορεί να προσφέρει κάποιος σε λάτρεις της περιπέτειας, αναρωτιέμαι αν ο οικοδοεσπότης μας έχει θέσει όλη εκείνη τη θεατρική του ικανότητα στην υπηρεσία ενός συγκινητικού και ανεπανάληπτου θεάματος υπακούοντας αποκλειστικά στο πάθος του να δαμάζει τον κίνδυνο, στην ανάγκη του να διαφημίζει κάθε ώρα και στιγμή τις πολλαπλές εκφράσεις της γενναιοδωρίας του ή ενδεχομένως σε έναν υπέρμετρο εγωισμό.

Φτάνουμε στο μέρος όπου θα κολατσίσουμε και είμαι ευτυχής που μπορώ να χαλαρώσω στο νερό όσο ετοιμάζονται το *σανκόςσο* και το *μπάρμπεκιου*. Κολυμπώ σε ύπτια θέση και –αποροφημένη από τις σκέψεις μου και την ομορφιά του ουρανού– δεν αντιλαμβάνομαι πως οι ομόκεντροι κύκλοι μιας δίνης έχουν αρχίσει να κλείνουν γύρω μου. Όταν νιώθω να με σφίγγει μια μεταλλική μέγγενη που παραλύει τα πόδια μου και προσπαθεί να με τραβήξει στον πάτο, αρχίζω να κουνάω τα χέρια φωνάζοντας τον σύντροφό μου και τους φίλους μου που βρίσκονται στην όχθη, σε απόσταση περίπου ογδόντα μέτρων· νομίζοντας, όμως, ότι απλώς τους προσκαλώ να κάνουν κι αυτοί μπάνιο, ξεσπούν σε γέλια, γιατί το μόνο που τους νοιάζει είναι να γιορτάσουν την οδύσειά μας με ένα ποτήρι κρασί, όπως και να αποκαταστήσουν τη θερμοκρασία του σώματός τους με ένα ζεστό και νόστιμο γεύμα. Χαροπαλεύω στην κυριολεξία μπροστά σε σαράντα τόσους φίλους και σωματοφύλακες, που ενδιαφέρονται μόνο για τη βολή τους, τα πυροβόλα όπλα τους και τα ποτήρια τους όταν, μισοπεθαμένη σχεδόν, αντικρίζω τον Πάμπλο Εσκομπάρ. Μόνο αυτός, που ασχολείται με την οργάνωση του θεάματος και δίνει εντολές, ο διευθυντής της ορχήστρας, «ο αρχηγός της εκδρομής» –όπως λένε στην Κολομβία– αντιλαμβάνεται πως κοντεύει να με καταπιεί η δίνη και ότι δε θα βγω ζω-

ντανή. Χωρίς δεύτερη σκέψη, βουτάει στο νερό και εμφανίζεται δίπλα μου μέσα σε δευτερόλεπτα. Χρησιμοποιώντας καθησυχαστικά λόγια, κινήσεις ακριβείας που μοιάζουν χορογραφημένες και τέλος μια επιμονή μεγαλύτερη από τη δύναμη της ρουφήχτρας, ο αποφασιστικός και θαρραλέος εκείνος άντρας αρχίζει να με τραβάει από την αγκαλιά του θανάτου σαν να ήμουν φτερό, λες και αυτή η διάσωση δεν ήταν παρά άλλη μία από τις ευθύνες που είχε επωμιστεί ως ευγενικός οικοδεσπότης και συγχρόνως λες και ήταν άτρωτος στον κίνδυνο που απομακρυνόταν. Εγώ αρπάζομαι αρχικά από το χέρι του, ύστερα από το μπράτσο του και μετά από τον κορμό του, ενώ ο Ανίμπαλ μας κοιτάζει από μακριά, σαν να αναρωτιέται γιατί στην ευχή δεν ξεκολλάω από κείνον τον τύπο που είχαμε γνωρίσει μόλις πριν από λίγες ώρες και που πέντε λεπτά πριν κουβέντιαζε μαζί του.

Μόλις ο Εσκομπάρ κι εγώ πατάμε στα ρηγά, κατευθυνόμεστε παραπατώντας ως την όχθη. Με κρατάει γερά από το μπράτσο και τον ρωτάω πώς και ήταν ο μόνος, ανάμεσα σε τόσα πολλά άτομα, που αντιλήφθηκε ότι πνιγόμουν.

«Γιατί είδα την απόγνωση στα μάτια σου. Οι φίλοι σου και οι άντρες μου είδαν μόνο τα χέρια σου να κουνιούνται».

Τον κοιτάζω, του λέω ότι δεν ήταν απλώς ο μόνος που είδε την απελπισία μου, αλλά και ο μόνος που ενδιαφέρθηκε για τη ζωή μου. Σαν να ξαφνιάστηκε, ιδίως όταν μπόρεσα να χαμογελάσω μετά την τρομάρα που είχα πάρει, λέγοντάς του:

«Στο εξής και για όσο θα ζεις, είσαι υπεύθυνος για τη ζωή μου, Πάμπλο...»

Με αγκάλιασε προστατευτικά από τους τρεμάμενους ώμους μου. Έπειτα, με πρόσωπο φωτισμένο, αναφώνησε:

«Όσο ζω; Και τι σε κάνει να πιστεύεις πως θα πεθάνω πρόωτος;»

«Που λέει ο λόγος... αλλά ας το κάνουμε “για όσο ζω εγώ” ώστε να μείνουμε και οι δύο ήσυχoi κι εσύ να πληρώσεις τα έξοδα της κηδείας μου!»

Γελάει και μου λέει πως αυτό θα συμβεί σε κανέναν αιώνα, γιατί τα πρόσφατα γεγονότα δείχνουν πως έχω περισσότερες ζωές κι από μία γάτα. Φτάνοντας στην όχθη, αφήνομαι να με τυλίξουν με μια πετσέτα τα τρυφερά χέρια του Ανίμπαλ· είναι ζεστή και τεράστια, γι' αυτό και δεν μπορώ να δω αυτό που ο Ανίμπαλ δε θέλει να ανακαλύψω στα μάτια του.

Το μπάριμπεκιου δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από το κλασικό μπάριμπεκιου ενός αργεντινικού σπιτιού και το σημείο όπου θα φάμε είναι πραγματικά ονειρεμένο. Έχοντας αποτραβηχτεί κάπως από την υπόλοιπη παρέα, θαυμάζω σιωπηλά εκείνο το κατάφυτο σκιερό μέρος με τα μάτια μιας μεταμελημένης Εύας που ξαναβλέπει τον Παράδεισο. Τα επόμενα χρόνια, θα ξαναζήσω εκείνη τη στιγμή πολλές φορές: να στέκομαι στη σκιά της όμορφης ξύλινης κατασκευής που βλέπει προς το πιο ήσυχο κομμάτι του Ρίο Κλάρο –ο οποίος έχει μεταμορφωθεί για μένα σε σμαραγδένια λίμνη– και προς τα φυλλάματα της απέναντι πλευράς, με τον ήλιο να αστραφτοκοπά πάνω στα φύλλα και στα φτερά των πεταλούδων. Πολλούς μήνες αργότερα θα ζητήσω από τον Πάμπλο να επιστρέψουμε εκεί, αλλά θα μου πει πως δε γίνεται γιατί το μέρος έχει γεμίσει αντάρτες. Κάποια μέρα, είκοσι χρόνια αργότερα, θα καταλάβω ή θα αποδεχτώ, επιτέλους, πως ποτέ δεν κάνει να επιστρέφεις σε μέρη απίστευτης ομορφιάς όπου κάποτε έζησες στιγμές σύντομης αλλά έντονης ευτυχίας, γιατί στο μεταξύ θα έχουν αλλάξει και το μόνο που θα 'χει απομείνει θα 'ναι η νοσταλγία των χρωμάτων και κυρίως της χαράς.

Τα πάντα στην «Ασιέντα Νάπολες» φαίνεται πως έχουν κολοσσιαίες διαστάσεις. Τώρα βρισκόμαστε πάνω στο Ρόλινγκτον, ένα θεόρατο τρακτέρ με ρόδες διαμέτρου σχεδόν δύο μέτρων, με ένα ψηλό καλάθι στο οποίο χωράνε περίπου δεκαπέντε άτομα και δύναμη ίση με τριών ελεφάντων.

«Στοίχημα ότι δε θα το καταφέρεις αυτό, Πάμπλο!» φωνάζουμε δείχνοντας ένα μέτριο δέντρο.

«Στοίχημα ότι θα το διαλύσω κι αυτό!» φωνάζει συνεπαρμένος ο Εσκομπάρ, ισοπεδώνοντας αλύπητα το καημένο το δεντρόκι, επειδή πιστεύει πως ό,τι δεν αντέχει τη σύγκρουση μαζί του δεν αξίζει να ζει και πρέπει να επιστρέψει στη γη για να γίνει λίπασμα.

Στον δρόμο της επιστροφής προσπερνάμε ένα χιλιοπυροβολημένο αυτοκίνητο που μοιάζει με Φορντ της δεκαετίας του '20.

«Είναι το αυτοκίνητο των Μπόνι και Κλάιντ!» μας πληροφορεί περήφανος.

Τον ρωτάω αν είναι του πραγματικού ζευγαριού ή της ταινίας και μου απαντάει πως είναι το αυθεντικό, γιατί δεν αγοράζει ποτέ απομιμήσεις. Όταν σχολιάζουμε ότι δείχνει σφυροκοπημένο, ο Εσκομπάρ μας εξηγεί πως οι έξι αστυνομικοί που έπιασαν τους εραστές για να εισπράξουν την αποζημίωση, τους «γάζωναν» επί μία ώρα με αυτόματα όπλα, αφήνοντας γύρω από το αυτοκίνητο πάνω από εκατό κάλυκες.

Ο Κλάιντ Μπάρουου, ο «Αμερικανός Ρομπέν των Δασών», ήταν το 1934 ο νούμερο ένα δημόσιος εχθρός της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών. Έκλεβε τράπεζες και τέσσερις μήνες πριν από τον θάνατό του, οργάνωσε με επιτυχία τη φυγάδευση πολλών μελών της συμμορίας του. Η Μπόνι Πάρκερ τον συνόδευε στις επιθέσεις, αλλά δε συμμετείχε ποτέ στις δολοφονίες αστυνομικών, ο αριθμός των οποίων αυξανόταν όσο η δίωξη εναντίον τους εκτεινόταν σε νέες Πολιτείες και όσο ανέβαινε το ποσό της επικηρύξης τους. Όταν πέθαναν, εκείνη ήταν είκοσι τεσσάρων ετών κι εκείνος είκοσι τριών. Τα γυμνά πτώματα του ζευγαριού εκτέθηκαν στον φακό εκατοντάδων φωτογράφων στο νεκροτομείο – θέαμα που προκάλεσε έντονες διαμαρτυρίες όχι μόνο επειδή ήταν μακάβριο, αλλά και για το διάτρητο από τις σφαίρες σώμα της νεαρής γυναίκας, το έγκλημα και η μοίρα της οποίας ήταν να αγαπήσει έναν φυγά. Οι Μπόνι και Κλάιντ ήταν

το πρώτο ζευγάρι του υποκόσμου που απαθανατίστηκε τόσο στη λογοτεχνία όσο και στον κινηματογράφο και ο θρύλος τους ήταν τόσο μεγάλος, που αναδείχθηκαν στη σύγχρονη, αυθεντική εκδοχή του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας. Είκοσι χιλιάδες άνθρωποι συνόδεψαν τη νεκρική πομπή της Μπόι, η οποία, μετά από απόφαση της μητέρας της, δεν κηδεύτηκε δίπλα στον Κλάιντ, όπως επιθυμούσε.

Πλησιάζοντας στην είσοδο της «Ασιέντα Νάπολες», αντικρίσαμε πάνω από την πελώρια πύλη ένα μονοκινητήριο λευκό αεροπλανάκι, που ισορροπούσε σαν γιγάντια πεταλούδα. Ο Εσκομπάρ επιβράδυνε και ύστερα σταμάτησε. Ακούω έναν υδατοφράκτη να ανοίγει από πάνω μας και με την άκρη του ματιού μου βλέπω ότι οι συνταξιδιώτες μου αποτραβιούνται στο πλάι και στο πίσω μέρος του Ρόλινγκτον. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου αρχίζει να αδειάζει πάνω μου το περιεχόμενο αμέτρητων κουβάδων με παγωμένο νερό, σοκάροντάς με, κόβοντάς μου την ανάσα και σχεδόν πνίγοντάς με. Μόλις ξαναβρίσκω τη μιλιά μου, το μόνο που καταφέρνω να τον ρωτήσω τρέμοντας είναι:

«Κι αυτό το κουφάρι των αρχών του αιώνα είναι το αεροπλάνο του Λίντμπεργκ ή της Αμέλια Έρχαοτ, Πάμπλο;»

«Αυτό είναι δικό μου και μου φέρνει τύχη, όπως αυτή που είχες σήμερα όταν σου έσωσα τη ζωή! Χα, χα, χα, χα, χα! Πάντα αποζημιώνομαι για τις χάρες που κάνω και τώρα πια είσαι “βαφτισμένη”! Τώρα είμαστε πράγματι πάτσι, αγαπημένη μου Μπιρχίνια!» αναφωνεί ξεκαρδισμένος στα γέλια, ενώ οι συνένοχοί του ζητωκραυγάζουν ενθουσιασμένοι.

Εκείνο το βράδυ κι ενώ ετοιμάζομαι για το δείπνο, κάποιος χτυπάει πολύ απαλά την πόρτα του δωματίου μου. Νομίζοντας πως είναι η μικρή του Ανίμπαλ, της λέω να περάσει· το κεφάλι, όμως, που προβάλλει δειλά είναι του οικοδεσπότη. Χωρίς να αφήσει το πόμολο και με ενδιαφέρον που φαίνεται ειλικρινές, μου ζητάει συγγνώμη και με ρωτάει πώς είμαι. «Πιο καθαρή από ποτέ», απαντώ, «αφού τις τελευταίες δώδεκα ώρες αναγκάστηκα

να κάνω μπάνιο πέντε φορές και σε διαφορετικές θερμοκρασίες». Γελάει ανακουφισμένος και τον ρωτάω για τα άγρια θηρία που δεν είδαμε πουθενά στη διαδρομή μας.

«Αααα... τα άγρια θηρία. Λοιπόν... ομολογώ πως στον ζωολογικό μου κήπο δεν έχω σαρκοφάγα ζώα· θα έτρωγαν τα υπόλοιπα και είναι πολύ δύσκολο να τα εισαγάγω... νόμιμα. Απ' ό,τι θυμάμαι, όμως, σαν να μου φάνηκε πως είδα κάπου έναν θηλυκό πάνθηρα να τρέμει μουσκεμένος κάτω από ένα αεροπλάνκι και τρεις τίγρεις στο σαλόνι, πριν από δέκα λεπτά περίπου. Χα, χα, χα!»

Και εξαφανίζεται. Από τη στιγμή που καταλαβαίνω πως η όλη υπόθεση με την πίστα προσγειώσης ήταν σκηνοθετημένη, δεν μπορώ να πάψω να σκέφτομαι, χαμογελώντας με κάποια δυσπιστία, πως η ικανότητα του ανθρώπου αυτού να σκαρώνει φάρσες μπορεί να συγκριθεί μόνο με τη γενναιότητά του. Όταν μπαίνω στην τραπεζαρία απαστράπτουσα μέσα στο τουρκουάζ μεταξωτό φόρεμά μου, ο Ανίμπαλ με γεμίζει φιλοφρονήσεις και αναφωνεί μπροστά σε όλους:

«Αυτό το κορίτσι είναι η μοναδική γυναίκα στον κόσμο που ξυπνάει δροσερή και όμορφη σαν τριαντάφυλλο... σαν να αντικρίζεις κάθε πρωί το θαύμα της δημιουργίας...»

«Κοίταξέ τους!» λέει ο «Τραγουδοποιός» στον Εσκομπάρ, «τα δύο σύμβολα του σεξ μαζί...»

Ο Πάμπλο μας παρατηρεί χαμογελώντας. Ύστερα καρφώνει το βλέμμα του πάνω μου. Κι εγώ χαμηλώνω το δικό μου.

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό μας, ο Ανίμπαλ σχολιάζει χαμηλόφωνα:

«Δεν υπάρχει αμφιβολία... Ένας άντρας ικανός να μεταφέρει λαθραία τρεις καμηλοπαρδάλεις από την Κέννα ως εδώ είναι ικανός να μεταφέρει τόνους ολόκληρους από οτιδήποτε στις Ηνωμένες Πολιτείες!»

«Τόνους από τι πράγμα, αγάπη μου;»

«Κοκαΐνη. Ο Πάμπλο είναι ο βασιλιάς της κοκαΐνης και είναι τέτοια η ζήτηση, που δε θ' αργήσει να γίνει ο πιο πλούσιος άνθρωπος στον κόσμο!» αναφωνεί, ανασκώνοντας τα φρύδια του σε ένδειξη θαυμασμού.

Απαντώ πως θα ορκιζόμουν ότι χρηματοδοτούσε όλο αυτόν τον τρόπο ζωής μέσω της πολιτικής.

«Όχι, όχι, αγαπούλα μου, το αντίθετο ισχύει: χρηματοδοτεί την πολιτική μέσω των ναρκωτικών!»

Και μισοκλείνοντας τα μάτια, υπνωτισμένος από την απόλαυση της τεσσαρακοστής «δόσης» της μέρας, μου δείχνει ένα βραχάκι κοκαΐνης πενήντα γραμμαρίων που του έχει χαρίσει ο Πάμπλο.

Είμαι εξαντλημένη και αποκοιμιέμαι βαθιά. Όταν ξυπνάω το επόμενο πρωί, εκείνος παραμένει στη θέση του αλλά το βραχάκι δε φαίνεται πουθενά. Τα μάτια του είναι κόκκινα και με κοιτάζει με απέραντη τρυφερότητα. Εγώ απλώς ξέρω ότι τον αγαπώ.

Προεδρικές φιλοδοξίες

ΛΙΓΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ Ο Ανίμπαλ δέχεται ένα τηλεφώνημα από τον Εσκομπάρ. Ο βουλευτής θέλει να μας καλέσει να γνωρίσουμε το ράντσο και τον ζωολογικό κήπο του στενού φίλου και συνεργάτη του στο κοινωνικό πρόγραμμα «Μεδεγίν χωρίς Φτωχόσπιτα», Χόρχε Λουίς Οτσόα, κοντά στην καραϊβική ακτή της Κολομβίας. Ο Πάμπλο στέλνει ένα αεροπλάνο να μας παραλάβει και όταν προσγειωνόμαστε, τον βρίσκουμε να μας περιμένει μαζί με το πλήρωμα του δικού του αεροσκάφους. Είναι προφανές πως, επειδή αυτήν τη φορά δεν είναι ο ίδιος οικοδεσπότης, βρίσκεται εκεί για να έρθει μαζί μας ως άλλος ένας καλεσμένος της παρέας, που και πάλι περιλαμβάνει τη φίλη μας την Άνχελα. Δεν μπορέσαμε να φέρουμε τα παιδιά του Ανίμπαλ γιατί η μητέρα τους αντέδρασε με φρίκη στην περιγραφή των περιπετειών μας στη «Νάπολες» και του απαγόρευσε ρητά να τα έχει μαζί του «τα Σαββατοκύριακα που περνάει με όλα εκείνα τα ακραία άτομα που βρέθηκαν να κολυμπούν στα πλούτη από τη μια μέρα στην άλλη».

Ο αυτοκινητόδρομος που οδηγεί από το αεροδρόμιο στην πόλη όπου βρίσκεται το ράντσο έχει ελάχιστη κίνηση. Μετά από μερικά λεπτά οδήγησης κάτω από έναν αμείλικτο ήλιο, με τον Εσκομπάρ στο τιμόνι του ανοιχτού αυτοκινήτου, φτάνουμε σε κάτι διόδια όπου πρέπει να πληρώσεις ένα ποσό αξίας ίσης με τρία αμερικανικά δολάρια. Ο οδηγός μας επιβραδύνει, χαιρετάει τον εισπράκτορα με ένα πλατύ χαμόγελο και συνεχίζει ευ-

θεία, χαλαρός και με χαμηλή ταχύτητα. Ο υπάλληλος έχει μείνει εμβρόντητος, με το εισιτήριο στο χέρι κι ύστερα αρχίζει να τρέχει από πίσω μας κουνώντας σαν τρελός τα χέρια για να σταματήσουμε. Απορημένοι, ρωτάμε τον Πάμπλο γιατί δεν πλήρωσε τα διόδια.

«Γιατί αν δεν υπάρχει αστυνομία στο ταμείο, εγώ δεν πληρώνω. Σέβομαι μόνο τις ένοπλες αρχές!» αναφωνεί θριαμβευτικά, σαν δάσκαλος που κάνει μάθημα σε δημοτικό σχολείο.

Οι Οτσοά είναι γνωστοί εκτροφείς και εξαγωγείς αγωνιστικών αλόγων: χιλιάδες από αυτά βρίσκονται στην «Ασιέντα Λα Λόμα», κοντά στο Μεδεγίν, υπό τη διεύθυνση του πατέρα του Χόρχε, Φάμπιο. Το συγκεκριμένο ράντσο όμως, το «Λα Βερακρούς», ασχολείται με την εκτροφή ταύρων για ταυρομαχίες και μολονότι οι διαστάσεις του κτήματος ή του ζωολογικού κήπου δεν μπορούν να συγκριθούν μ' εκείνες της «Ασιέντα Νάπολες», το σπίτι είναι όμορφα διακοσμημένο και παντού, όπου κι αν πέσει το μάτι, αντικρίζει κανείς μικρές, κόκκινες και κίτρινες ηλεκτρικές Φεράρι και Μερσέντες – το όνειρο πολλών παιδιών. Ο μεγαλύτερος από τους τρεις αδερφούς Οτσοά είναι ο Χόρχε Λουίς, ένας τύπος συμπαθητικός, συνομήλικος του Πάμπλο, τον οποίο οι φίλοι του αποκαλούν «Ελ Γκόρδο*». Είναι παντρεμένος με μια ψηλή και όμορφη γυναίκα, τη Μαρία Λία Ποσάδα, ξαδέρφη της υπουργού Επικοινωνιών, Νοεμί Σανίν Ποσάδα. Αν και ο Χόρχε δε διαθέτει τον ηλεκτρισμό του Εσκομπάρ όταν βρίσκεται σε ευχάριστη διάθεση, είναι προφανές πως τους δύο αυτούς άντρες τους συνδέει στενή φιλία και βαθύς σεβασμός, που έχουν δοκιμαστεί ξανά και ξανά στο πέραςμα των χρόνων.

Την ώρα του αποχαιρετισμού, μιλάω στον Χόρχε για την επιθυμία μου να γνωρίσω τα περίφημα αγωνιστικά του άλογα. Με το πλατύ του χαμόγελο, μου υπόσχεται ότι πολύ σύντομα θα

* El Gordo: «ο χοντρός», στα ισπανικά. (Σ.τ.Ε.)

προγραμματίζει κάτι ξεχωριστό και πως δε θα απογοητευτώ στο ελάχιστο.

Επιστρέφουμε στο Μεδεγίν με άλλο αεροπλάνο του Εσκομπάρ και μολονότι οι προσπάθειές του να κατακτήσει την Ανχελίτα είχαν για άλλη μια φορά αποβεί άκαρπες, τουλάχιστον είχαν καταφέρει να γίνουν καλοί φίλοι. Το Μεδεγίν είναι η πόλη της αιώνιας άνοιξης και για τους *παΐσας*, τους περήφανους κατοίκους της, είναι η πρωτεύουσα της επαρχίας, η βιομηχανική πρωτεύουσα της χώρας και η πρωτεύουσα του κόσμου. Καταλύσαμε στο «*Ιντερκοντινένταλ*», το οποίο βρίσκεται στον πιο όμορφο τομέα της συνοικίας Ελ Πομπλάδο και κοντά στην έπαυλη-γραφείο του Πάμπλο και του Γουστάβο, ιδιοκτησίας του διευθυντή του μετρό του Μεδεγίν και στενού φίλου τους. Αυτό το κομμάτι της πόλης διακρίνεται για τους αμέτρητους φιδογυριστούς δρόμους του ανάμεσα σε λόφους κατάφυτους με ημιτροπική βλάστηση. Για επισκέπτες σαν εμάς, συνηθισμένους στους επίπεδους δρόμους της Μπογκοτά, που είναι αριθμημένοι όπως οι δρόμοι της Νέας Υόρκης, το οδικό αυτό σύμπλεγμα θυμίζει πραγματικό λαβύρινθο. Οι *παΐσας*, όμως, διασχίζουν την πόλη με πατημένο γκάζι, καθώς ανεβοκατεβαίνουν ανάμεσα στις οικιστικές περιοχές –που είναι γεμάτες δέντρα και κήπους– και το πολύβουο κέντρο της πόλης.

«Μιας και σήμερα είναι Κυριακή και όλοι πηγαίνουν για ύπνο νωρίς, τα μεσάνυχτα θα σας προσκαλέσω σε μία ιλιγγιώδη διαδρομή με το αυτοκίνητο του Τζέιμς Μποντ», ανακοινώνει ο Πάμπλο.

Όταν μας παρουσιάζει το πολυτιμότερο απόκτημα της συλλογής του, η απογοήτευσή μας είναι απερίγραπτη. Ωστόσο, αν και δεν πρόκειται για καμιά Αστον Μάρτιν, αλλά για ένα αυτοκίνητο κραυγαλέα άγνωστης μάρκας, ο πίνακας ελέγχου του είναι γεμάτος κουμπιά. Βλέποντας τα απορημένα πρόσωπά μας, ο περήφανος ιδιοκτήτης του εκ πρώτης όψεως ταπεινού οχήματος αρχίζει να απαριθμεί τα προτερήματά του, ο σχεδια-

σμός των οποίων παραπέμπει σε προστασία από την αστυνομία:

«Με αυτό εδώ απελευθερώνεται ένα παραπέτασμα καπνού που απωθεί τους διώκτες· με εκείνο εκεί, δακρυγόνο αέριο που τους προκαλεί βήχα και τους αναγκάζει να ψάχνουν απεγνωσμένα για νερό· με το άλλο πιο πέρα, λάδι για να γλιστρούν πέρα-δώθε και να πέσουν στον γκρεμό· μ' ετούτο, εκατοντάδες πινέξες και καρφάκια για να τρυπήσουν τα λάστιχά τους· αυτό εδώ είναι φλογοβόλο που ενεργοποιείται μόλις χυθεί βενζίνη· μ' εκείνο παίρνουν φωτιά τα εκρηκτικά και από τις δύο πλευρές τοποθετούνται τα πυροβόλα, αλλά σήμερα τα αφαιρέσαμε για να μην τα χρησιμοποιήσει καμιά εκδικητική πανθηρίνα. Α! Και σε περίπτωση που όλα αυτά δε λειτουργήσουν, υπάρχει τούτο δω το κουμπάκι που εκπέμπει σε συχνότητα η οποία καταστρέφει το τύμπανο του αυτιού. Ας κάνουμε μια επίδειξη της πρακτικής χρησιμότητας του θησαυρού μου· δυστυχώς, όμως, μόνο οι κυρίες και η Άνχελα, που θα είναι η συνοδηγός μου, χωρούν στο αυτοκίνητο του Μποντ. Οι άντρες και... η Μπιρχίνια θα μπουν στα άλλα οχήματα».

Και ξεκινάει πολύ αργά, ενώ εμείς φεύγουμε με ταχύτητα. Μετά από μερικά λεπτά, τον βλέπουμε να έρχεται σαν δαιμονισμένος· δεν ξέρουμε αν θα πετάξει από πάνω μας, αλλά μετά από λίγα δευτερόλεπτα τον βλέπουμε μπροστά μας. Ξανά και ξανά προσπαθούμε να τον προσπεράσουμε, αλλά τη στιγμή ακριβώς που νομίζουμε πως το έχουμε καταφέρει, φεύγει μπροστά σαν σίφουνας και χάνεται στις στροφές των έρημων δρόμων του Ελ Πομπλάδο για να επανεμφανιστεί εκεί που δεν το περιμένεις. Παρακαλώ τον Θεό να μη βρεθεί άλλο όχημα στο διάβα του, γιατί θα πέσει από την άκρη του δρόμου κατακυλώντας ή θα γίνει χαλκομανία στο οδόστρωμα. Το παιχνίδι συνεχίζεται για μία ώρα περίπου και σ' ένα διάλειμμα που κάνουμε για να πάρουμε μια ανάσα, ο Εσκομπάρ προβάλλει βρυχώμενος μέσα από τις σκιές και μας φλομώνει στον καπνό, αναγκάζοντάς μας να σταματήσουμε. Καθυστερούμε αρκετά να ξαναβρούμε τον

δρόμο και όταν επιτέλους τα καταφέρνουμε, μας προσπερνάει μια εξάτμιση που μας τυλίγει σε σύννεφα αερίου, τα οποία θαρρείς πολλαπλασιάζονται και αναφλέγονται κάθε δευτερόλεπτο που περνάει. Κάτι σαν θειάφι μάς καίει τον λαιμό και ανεβαίνει από τη μύτη για να θολώσει το βλέμμα μας και να εισδύσει σε κάθε κύτταρο του εγκεφάλου μας. Βήχουμε και κάθε φορά που εισπνέουμε τον δηλητηριασμένο αέρα, νιώθουμε να καιγόμαστε όλο και πιο πολύ. Πίσω μας ακούμε τους σωματοφύλακες να βογκούν, ενώ από κάπου στο βάθος φτάνουν οι φωνές των επιβατών του αυτοκινήτου του Τζέιμς Μποντ που απομακρύνεται με διακόσια χιλιόμετρα την ώρα.

Στην άκρη του δρόμου –δεν ξέρω πώς– βρίσκουμε μια πηγή. Οι άντρες του Εσκομπάρ βγαίνουν τρέχοντας από τα αυτοκίνητα, βρίζοντας και ρίχνοντας κάτω ο ένας τον άλλο στην προσπάθειά τους να πιουν μια γουλιά νερό. Βλέποντάς τους να κλαίνε, παραμερίζω και για να δώσω το καλό παράδειγμα στήνομαι στο πίσω μέρος της ουράς. Αργότερα, με τα χέρια στη μέση και με όση φωνή μού έχει απομείνει, τους φωνάζω με απέραντη περιφρόνηση:

«Δεν ντρέπεστε λιγάκι, ολόκληροι άντρες; Απ' ό,τι φαίνεται, η μόνη θαρραλέα είμαι εγώ, μια γυναίκα! Λίγη αξιοπρέπεια – ούτε τα κοριτσάκια δεν κάνουν έτσι!»

Ο Πάμπλο και οι συνένοχοί του καταφθάνουν και αντικρίζοντας το σκηνικό, ξεσπούν σε τρανταχτά γέλια. Ξανά και ξανά μας ορκίζεται πως φταίει η συνοδηγός του, γιατί εκείνος απλώς έδωσε εντολή να απελευθερωθεί ο καπνός, ενώ η κακιά μάγισσα, χωρίς να πάψει να γελά, ομολογεί: «Πάτησα κατά λάθος το κουμπάκι με το δακρυγόνο αέριο». Ύστερα, με ύφος στρατιωτικό, διατάζει τους άντρες του:

«Σταθείτε στο ύψος σας, γυναικούλες είσαστε; Ντροπή δεν έχετε πάνω σας; Και αφήστε την κυρία να περάσει!»

Βήχοντας και καταπίνοντας τα δάκρυά μου, δηλώνω πως παρχωρώ τη θέση μου στις «δεσποινίδες» κι ότι θα πιω νερό στο

Ξενοδοχείο, που απέχει μόλις δύο λεπτά. Προσθέτω πως η σακαράκα του δεν είναι παρά μια βρομερή νυφίτσα και φεύγω.

Σε ένα επόμενο ταξίδι μας στο Μεδεγίν το δεύτερο εξάμηνο του 1982, ο Ανίμπαλ με σύστησε σε έναν αρχηγό καρτέλ πολύ διαφορετικό από τον Πάμπλο και τους συνεργάτες του, τον Χοακίν Μπουίλες. Ο «Χοάκο» είναι ολόιδιος ο Πάντσο Βίγια και η οικογένειά του κατάγεται από τον μονσινιόρ Μπουίλες. Είναι γοητευτικότερος, συμπαθέστερος, αλλά καυχιέται πως είναι και πάρα πολύ κακός, «πανκάκιστος, όμως, όχι όπως ο Παμπλίτο» και πως μαζί με τον ξάδερφό του, τον Μιγέλ Άνχελ, είχε βάλει να δολοφονήσουν εκατοντάδες άτομα, τόσο πολλά που θα μπορούσαν να είναι ο πληθυσμός μιας μικρής πόλης. Ο Ανίμπαλ κι εγώ δεν πιστεύουμε λέξη απ' όσα ισχυρίζεται, μα ο Μπουίλες γελάει και ορκίζεται πως δε λέει ψέματα.

«Η αλήθεια είναι πως ο “Χοάκο” είναι σκέτο περιβόλι», θα ακούσω κάποια στιγμή να λέει ο Πάμπλο, «αλλά και τόσο τσιγκούνης, που προτιμάει να χάσει ένα ολόκληρο βράδυ προσπαθώντας να πουλήσει ένα περσικό χαλί για να κερδίσει χίλια δολάρια από το να επενδύσει τον χρόνο αυτό και την προσπάθειά του στην αποστολή χιλίων πεντακοσίων κιλών κόκας που θα του αποδώσουν όσο δέκα καταστήματα με χαλιά!»

Σ' εκείνη τη διασκεδαστική συνάντηση με τον «Χοάκο», τον Ανίμπαλ και τον «Τραγουδοποιό», μαθαίνω ότι ο Πάμπλο, όταν ήταν πολύ μικρός, είχε ξεκινήσει την επιτυχημένη πολιτική του σταδιοδρομία κλέβοντας ταφόπλακες από το κοιμητήριο. Αφού έσβηνε με γυαλόχαρτο τα ονόματα των νεκρών, τις πουλούσε μαζί με τους συνεργάτες του σαν καινούργιες. Και όχι μόνο μία φορά, αλλά πολλές. Η ιστορία μου φαίνεται ξεκαρδιστική, γιατί φαντάζομαι όλους εκείνους τους φιλάργυρους γερο-παϊσας να μη βρίσκουν ησυχία στον τάφο τους, ανακαλύπτοντας πως οι κληρονόμοι τους πλήρωσαν ένα σωρό λεφτά για μια ταφόπλακα που

δεν ήταν καν από δεύτερο χέρι αλλά από τρίτο ή τέταρτο. Τους ακούω να μιλούν με θαυμασμό και για το αδιαμφισβήτητο και αξιοθαύμαστο ταλέντο του Εσκομπάρ να «ξεκοκαλίζει», δηλαδή να αποσυναρμολογεί μέσα σε λίγες ώρες κλεμμένα αυτοκίνητα ανεξαρτήτου μάρκας και να τα πουλάει αργότερα κομμάτι κομμάτι, ως «φτηνά ανταλλακτικά». Έτσι όπως το σκέφτομαι, συμπεραίνω πως οι εγκυκλοπαιδικές γνώσεις του αναπληρωτή βουλευτή σε θέματα μηχανικής αυτοκινήτων ήταν που του επέτρεψαν να κατασκευάσει «το αποκλειστικό, μοναδικό και εντελώς χειροποίητο» αυτοκίνητο του Τζέιμς Μποντ.

Κάποιος σχολιάζει πως ο νέος μας φίλος υπήρξε και κάτι σαν εκτελεστής στους «Πολέμους του Μάλμπορο» αλλά, όταν ρωτάω τι σημαίνει αυτό, κανένας δε θέλει να μου εξηγήσει και αλλάζουν θέμα αμέσως. Φαντάζομαι πως πρέπει να έχει σχέση με κλοπές σε καπνοπωλεία –αφού χίλια λαθραία πακέτα Μάλμπορο ζυγίζουν λιγότερο από μία ταφόπλακα– και καταλήγω πως η ζωή του Παμπλίτο μοιάζει πάρα πολύ με το σλόγκαν των τσιγάρων Βιρτζίνια Σλιμς: «You've come a long way, baby*!»

Λίγες μέρες αργότερα, λαμβάνουμε πρόσκληση από τους Οτσοά να επισκεφθούμε την Καρταχένα. Εκεί μας περιμένει μία από τις πιο αξέχαστες νύχτες που έχω ζήσει ποτέ. Φιλοξενούμαστε σε μια προεδρική σουίτα του «Καρταχένα Χίλτον» και μετά από ένα δείπνο στο καλύτερο εστιατόριο της πόλης, ετοιμαζόμαστε γι' αυτό που θέλουν να μας προσφέρουν ο Χόρχε και η οικογένειά του, τηρώντας την υπόσχεση που είχαν δώσει μερικές μέρες πριν: έναν περίπατο στους δρόμους της πόλης –της παλιάς και της καινούργιας– με άμαξες που τις σέρνουν άλογα φερωμένα από τη «Λα Λόμα».

* «Έχεις κάνει μεγάλη πρόοδο, μωρό μου». (Σ.τ.Μ.)

Το όλο σκηνικό μοιάζει βγαλμένο από τις *Χίλιες και μια νύχτες*, οργανωμένο από Άραβα σείχη για τον γάμο της μοναχοκόρης του· ή σαν καλλιτεχνική παραγωγή του Χόλιγουντ, που θέλει να λαμπρύνει κάποια γιορτή σε επιβλητική μεξικανική *ασιέντα* του δεκάτου ενάτου αιώνα.

Οι ιππήλατες άμαξες δε μοιάζουν ούτε μ' αυτές της Καρταχένα ούτε με της Νέας Υόρκης· ούτε καν με Ισπανού ευγενή στο πανηγύρι της Σεβίλης. Τούτες εδώ έχουν δύο φανούς που πλαισιώνουν έναν αμαξά άψογα ντυμένο και καθεμία από τις τέσσερις άμαξες τη σέρνουν έξι άλογα της γαλλικής ράτσας *περσερόν*, κατάλευκα σαν το χιόνι, στολισμένα με κορδέλες και με το στήθος φουσκωμένο, όπως στην άμαξα της Σταχτοπούτας, καμαρωτά, πελώρια και πανέμορφα. Χτυπώντας τα πόδια τους με την ίδια έντονη και αισθησιακή ζωηράδα είκοσι τεσσάρων χορευτών φλαμένκο, προχωρούν θαρρείς συγχρονισμένα, διασχίζοντας τους ιστορικούς εκείνους δρόμους. Ο Πάμπλο μας ενημερώνει πως κάθε ομάδα κοστίζει ένα εκατομμύριο δολάρια, αλλά για μένα το μοναδικό συναίσθημα που βιώνω αξίζει όσο όλο το χρυσάφι της γης. Το θέαμα προκαλεί έκπληξη και θαυμασμό στον κόσμο που μας κοιτάζει: άνθρωποι βγαίνουν στα λευκά μπαλκόνια της παλιάς πόλης, τουρίστες χαζεύουν μαγεμένοι, φτωχοί αμαξάδες της Καρταχένα μένουν με ανοιχτό το στόμα μπροστά στην εκθαμβωτική παρέλαση.

Δεν ξέρω αν όλη αυτή η παράσταση είναι προϊόν της γενναϊοδωρίας του Χόρχε προς τον συνεργάτη του και προς εμάς, αν στήθηκε μετά από πρόταση του Πάμπλο ελπίζοντας πως έτσι θα σαγηνεύσει την Ανχελίτα με κάτι τόσο ρομαντικό και ασυνήθιστο ή αν αποτελεί έκφραση ευγνωμοσύνης της οικογένειας Οτσόα για τη γενναϊότητα, τη στρατηγική και την αποτελεσματικότητα της επιχείρησης του Πάμπλο κατά την απαγωγή και διάσωση της αδερφής του Χόρχε ένα χρόνο πριν. Το μόνο που ξέρω είναι πως κανένας σπουδαίος Κολομβιανός μεγιστάνας απ' όσους γνωρίζω δε θα μπορέσει ποτέ να οργανώσει για τον

γάμο της κόρης του ένα θέαμα τόσο εκθαμβωτικό, όπως αυτό που μας χάρισε απόψε η οικογένεια με το αδιαμφισβήτητο στιλ της.

Ένα άλλο Σαββατοκύριακο ταξιδέψαμε στη Σάντα Μάρτα, μία παραθαλάσσια πόλη στις ακτές της Καραϊβικής, όπου παράγεται η θρυλική μαριχουάνα Samaritan Gold. Εκεί γνωρίσαμε και τους Δάβιλα, τους βασιλιάδες της μαριχουάνας. Σε αντίθεση με αυτούς της κοκαΐνης, οι οποίοι –με ελάχιστες εξαιρέσεις, όπως οι Οτσόα– έχουν ταπεινή καταγωγή ή είναι μικροαστοί, οι Δάβιλα ανήκουν στην παλιά αριστοκρατία των γαιοκτημόνων της ακτής του Ατλαντικού. Επίσης –και πάλι σε αντίθεση με τους βασιλιάδες της κοκαΐνης, που στην πλειοψηφία τους είναι άσχημοι ή όπως θα έλεγε ο Ανίμπαλ «έχουν χοντρή κοψιά»– σχεδόν όλοι αυτοί οι άντρες είναι ψηλοί και όμορφοι, αν και άξεστοι: κάποιες από τις γυναίκες των Δάβιλα έχουν παντρευτεί άτομα σαν τον Πρόεδρο Λόπες Πουμαρέχο, τον γιο του Προέδρου Τουρμπάι ή τον Χούλιο Μάριο Σάντο Δομίνγκο, τον πλουσιότερο άνθρωπο της Κολομβίας.

Ο Ανίμπαλ μου εξηγεί πως το αεροδρόμιο της Σάντα Μάρτα κλείνει στις έξι το απόγευμα, αλλά οι Δάβιλα είναι τόσο παντοδύναμοι, που τις νύχτες ανοίγει μόνο γι' αυτούς. Έτσι, μπορούν να στέλνουν ανενόχλητοι αεροσκάφη φορτωμένα με τη φημολογούμενη καλύτερη μαριχουάνα του κόσμου. Τον ρωτώ πώς τα καταφέρνουν και μου απαντάει πως «λαδώνουν» τους πάντες: τον πύργο ελέγχου, την αστυνομία, τους λιμενικούς. Γνωρίζοντας ήδη πολλούς από τους νεόπλουτους φίλους του, σχολιάζω:

«Νόμιζα πως όλοι αυτοί οι ναρκέμποροι είχαν δική τους πίστα στα κτήματά τους...»

«Όχι, αγαπούλα μου. Μόνο οι πολύ μεγάλοι. Το χόρτο δεν αποδίδει και τόσο, ενώ ήδη υπάρχει μεγάλος ανταγωνισμός από τη Χαβάη. Μη νομίζεις ότι μπορούν όλοι να κάνουν τέτοια πράγματα, γιατί για να έχεις δική σου πίστα χρειάζεσαι ένα εκατομμύριο άδειες. Ξέρεις τι χαρτομάνι ζητάνε για να βγάλεις πινακίδες σ' αυτήν τη χώρα; Πολλαπλασίασε τις διαδικασίες επί εκα-

τό για να σου επιτρέψουν να πετάξεις με αεροπλάνο· πολλαπλασίασε ξανά με εκατό και βγάζεις την άδεια για ιδιωτική πίστα».

Τον ρωτάω πώς τα καταφέρνει, λοιπόν, ο Πάμπλο να έχει και δική του πίστα και ολόκληρο στόλο από ιδιωτικά αεροπλάνα, να βγάζει έξω τόνους κοκαΐνης, να μεταφέρει καμηλοπαρδάλεις και ελέφαντες από την Αφρική, να χρησιμοποιεί Ρόλινγκτον και σκάφη ύψους έξι μέτρων και όλα αυτά λαθραία και παράνομα.

«Ο Παμπλίτο παίζει μπάλα μόνος του, δεν έχει ανταγωνιστές. Είναι ο πιο πλούσιος απ' όλους γιατί είναι μεγάλος και τρανός: έχει έναν σύνδεσμο-κλειδί στη Διεύθυνση Πολιτικής Αεροπορίας, έναν νεαρό, γιο ενός από τους πρώτους ναρκέμπορους... κάποιον Ουρίμπε, της οικογένειας Οτσόα... Άλβαρο Ουρίμπε, νομίζω τον λένε. Γιατί λες πως όλος αυτός ο κόσμος τελικά χρηματοδοτεί τις εκστρατείες των δύο υποψηφίων για την προεδρία; Μόνο και μόνο για να τα έχουν καλά με τον νέο Πρόεδρο; Μην είσαι τόσο αφελής!»

«Για δεξ θέση που εξασφάλισε ο νεαρός! Όλοι αυτοί οι τύποι πρέπει να κάνουν ουρά από πίσω του».

«Έτσι είναι η ζωή, αγάπη μου: όλα περνούν, μόνο το χρήμα μένει!»

Αυτές είναι οι μέρες του κρασιού και των λουλουδιών, του μελιού και του γέλιου, οι μέρες με φίλους αγαπημένους. Επειδή, όμως, τίποτα δεν κρατάει για πάντα, μία ωραία μέρα οι σίχοι αυτού του τραγουδιού παύουν να ηχούν, τόσο ξαφνικά όπως ξεκίνησαν.

Με τον εθισμό του Ανίμπαλ, που έδειχνε να μαστουρώνει ολοένα και πιο πολύ κάθε φορά που ο Πάμπλο του χάριζε ένα «βραχάκι», οι πιο παράλογες και ντροπιαστικές σκηνές ζηλοτυπίας αρχίζουν να αντικαθιστούν τις δημόσιες εκδηλώσεις αγάπης και τρυφερότητας. Κι ενώ παλιότερα συνέβαιναν μόνο μπροστά σε αγνώστους, πλέον περιλαμβάνουν και κοινούς φίλους,

αλλά και θαυμάστριές μου. Μετά από κάθε τσακωμό, τον οποίο ακολουθεί χωρισμός σαράντα οκτώ ωρών, ο Ανίμπαλ βρίσκει παρηγοριά σε πρώην φιλενάδες του, σε δύο παλαιίστριες ή σε τρεις χορεύτριες του φλαμένκο. Την τρίτη μέρα μού τηλεφωνεί ικετεύοντάς με να γυρίσω· ατελείωτες ώρες παρακλήσεων, δεκάδες τριαντάφυλλα και μερικά δάκρυα καταφέρνουν να λυγίσουν την αντίστασή μου... και όλα ξεκινούν από την αρχή.

Ένα βράδυ κι ενώ πηγαίνουμε με μια παρέα σε ένα μπαρ, ο σύντροφός μου βγάζει ένα περίστροφο και σημαδεύει δύο θαυμάστριες που απλώς ήθελαν αυτόγραφο μου. Όταν, σχεδόν μετά από μία ώρα, οι φίλοι μας καταφέρνουν να τον αποπλίσουν, τους παρακαλώ να με συνοδέψουν στο σπίτι. Και αυτήν τη φορά, όταν ο Ανίμπαλ τηλεφωνεί τάχα για να δικαιολογηθεί, του λέω:

«Αν κόψεις την κοκαΐνη σήμερα, θα σε φροντίσω και θα σε κάνω ευτυχισμένο για το υπόλοιπο της ζωής σου. Αν όχι, σε αφήνω αυτήν τη στιγμή».

«Μα, αγάπη μου... Πρέπει να καταλάβεις πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τη “Χιονάτη” και πως δε θα την εγκαταλείψω ποτέ!»

«Τότε λοιπόν δε σ’ αγαπώ πια. Ως εδώ ήταν».

Κι έτσι, από τη μια στιγμή στην άλλη, την πρώτη εβδομάδα του Ιανουαρίου αποχαιρετιστήκαμε για πάντα.

Το 1983 δεν υπάρχουν ακόμα στην Κολομβία ιδιωτικά κανάλια τηλεόρασης. Κάθε νέα κυβέρνηση νοικιάζει τις εκπομπές σε ιδιωτικές εταιρείες παραγωγής και το «TV Impacto» –η συνεργασία μου με τη γνωστή σκληροπυρηνική δημοσιογράφο Μαργκό Ρίτσι– προβάλλεται σε διάφορες ώρες της ζώνης ΑΑ και Β. Η Κολομβία, όμως, περνάει οικονομική κρίση και οι μεγάλες εταιρείες διαφημιζονται μόνο στα ωράρια ΑΑΑ, δηλαδή από τις 7:00 έως τις 9:30 μ.μ. Τη χρονιά που ξεκίνησε η λειτουργία μας, επειδή δεν υπήρχαν αρκετά έσοδα για να καλύψουν το κόστος του

Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοτηλεόρασης, σχεδόν όλες οι μικρές εταιρείες παραγωγής χρεοκοπήσαμε. Η Μαργκό μου ζητάει να συναντηθούμε για να δούμε τι θα κάνουμε, αλλά όταν έρχεται στο γραφείο τη Δευτέρα, το πρώτο πράγμα που μου λέει είναι:

«Αληθεύει πως ο Ανίμπαλ σε πυροβόλησε την Παρασκευή;»

Απαντώ πως αν ήταν έτσι, θα βρισκόμουν στο νεκροταφείο ή στο νοσοκομείο και όχι στο γραφείο.

«Μα αυτή η φήμη κυκλοφορεί σε όλη την Μπογκοτά!» αναφωνεί λες και οι φήμες έχουν μεγαλύτερη αξία από αυτό που αντικρίζουν τα μάτια της.

Της απαντώ πως δεν μπορώ να αλλάξω την πραγματικότητα για να εξυπηρετήσω όλη την Μπογκοτά. Πως, αν και είναι ψέματα ότι ο Ανίμπαλ με είχε πυροβολήσει, τον άφησα για πάντα και δεν έχω σταματήσει να κλαίω τις τελευταίες τρεις μέρες.

«Επιτέλους! Τι ανακούφιση! Και τώρα ετοιμάσου να κλάψεις πραγματικά, γιατί τα χρέη μας αγγίζουν τα εκατό χιλιάδες δολάρια. Με τον ρυθμό που πηγαίνουμε, σε μερικές εβδομάδες θα πρέπει να πουλήσω το διαμέρισμα, το αυτοκίνητο, το παιδί μου! Βέβαια, πριν πουλήσω τον γιο μου, θα πουλήσω εσένα στον βεδουίνο με τις πέντε καμήλες, γιατί δεν ξέρω πώς θα τη βγάλουμε καθαρή!»

Οκτώ μήνες νωρίτερα, αποδεχόμενες την πρόσκληση της κυβέρνησης του Ισραήλ, είχαμε ταξιδέψει με τη Μαργκό στη συγκεκριμένη χώρα και στη συνέχεια είχαμε επισκεφθεί την Αίγυπτο για να δούμε τις πυραμίδες. Ενώ, λοιπόν, βρισκόμασταν σε ένα παζάρι του Καΐρου και παζαρεύαμε ένα περιδέραιο από καλλαίτη, ένας φαφούτης και κοκαλιάρης εξηντάχρονος βεδουίνος, που κρατούσε γκλίτσα βοσκού και έξεχνε τραγίλα, με παρατηρούσε με λάγνο βλέμμα, κόβοντας βόλτες νευρικά και προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του ιδιοκτήτη του υπαίθριου καταστήματος. Αφού αντάλλαξε μερικές κουβέντες με τον γέροντα, ο πωλητής απευθύνθηκε στη Μαργκό με ένα λαμπερό χαμόγελο και είτε στα αγγλικά:

«Ο πλούσιος κύριος από δω θέλει να χαρίσει το περιδέριο στη νεαρή κυρία. Και όχι μόνο αυτό· επιθυμεί να την παντρευτεί και να διαπραγματευτεί την προίκα. Είναι διατεθειμένος να προσφέρει πέντε καμήλες!»

Προσβεβλημένη από τη φτωχική προσφορά, αλλά διασκεδάζοντας με την ασυνήθιστη πρόταση γάμου, είχα πει στη Μαργκό να ζητήσει για λογαριασμό μου τουλάχιστον τριάντα καμήλες και εν τω μεταξύ να ενημερώσει τη μούμια της εποχής του Τουταγχαμών πως δεν ήμουν παρθένα – είχα ξαναπαντρευτεί, όχι μόνο μία, αλλά δύο φορές.

Αναφωνώντας πως μόνο ένας σείχης μπορούσε να διαθέσει τριάντα καμήλες, ο γέρος, αναστατωμένος, είχε ρωτήσει τη Μαργκό αν τους δύο πρώην συζύγους μου τους είχα θάψει.

Αφού είχε χαμογελάσει συμπονετικά στον υποψήφιο γαμπρό και με είχε προειδοποιήσει να είμαι έτοιμη να το βάλω στα πόδια, η συντάκτοράς μου είχε στραφεί στον πωλητή με ύφος θριαμβευτικό:

«Πείτε στον πλούσιο κύριο πως δεν τους έθαψε· πως αυτή η κοπελίτσα των τριάντα δύο ετών έχει ήδη διώξει με τις κλοτσιές δύο συζύγους είκοσι χρόνια μικρότερους απ' αυτόν, είκοσι φορές λιγότερο άσχημους και είκοσι φορές λιγότερο φτωχούς!»

Και το σκάσαμε, ενώ ο γέρος μάς κυνηγούσε ουρλιάζοντας στα αραβικά και κραδαίνοντας οργισμένα στον αέρα την γκλίτσα του. Φτάσαμε στο ξενοδοχείο ξεκαρδισμένες στα γέλια. Αργότερα, από το δωμάτιό μας πια, απενίζαμε ευτυχισμένες τον θρυλικό γαλαζοπράσινο Νείλο, που αστραφτοκοπούσε κάτω από τα αστέρια.

Η αναφορά στον βεδουίνο φέρνει στη μνήμη μου έναν συλλέκτη καμηλών που δεν είναι ούτε γέρος, ούτε στρουφνός, ούτε βρομερός, ούτε φαφούτης. Και λέω στη Μαργκό:

«Ξέρεις, γνωρίζω κάποιον που έχει περισσότερες από πέντε

καμήλες και που κάποτε μου έσωσε τη ζωή. Έχω την υποψία ότι θα μπορούσε να σώσει κι ετούτη την επιχείρησή».

«Σεΐχης είναι ή έχει τσίρκο;» ρώτησε ειρωνικά η Μαργκό.

«Σεΐχης με τριάντα καμήλες. Πρώτα, όμως, πρέπει να το ψάξω λίγο».

Τηλεφωνώ στον «Τραγουδοποιό», του εξηγώ πως θα κατασχέσουν την επιχείρηση που έχω με τη Μαργκό και του λέω πως χρειάζομαι το τηλέφωνο του Πάμπλο για να του ζητήσω διαφημίσεις από κάποια δική του επιχείρηση ή να του πουλήσω την εταιρεία παραγωγής μας.

«Κοίτα... η μόνη εταιρεία του Πάμπλο που ξέρω ότι θέλει να διαφημιστεί είναι η... κόκα-κόλα! Αυτό ακριβώς το είδος προβλημάτων, όμως, είναι που του αρέσει να λύνει στο πι και φι... Μείνε εκεί που είσαι και θα σου τηλεφωνήσει!»

Λίγα λεπτά αργότερα, χτυπάει το τηλέφωνό μου. Μετά από μία σύντομη συζήτηση, πηγαίνω στο γραφείο της συνεταίρου μου και με το πιο λαμπερό μου χαμόγελο, της λέω:

«Μαργκό, ο κοινοβουλευτικός αντιπρόσωπος Εσκομπάρ Γκαβίρια είναι στη γραμμή και θέλει να μάθει αν μπορεί να μας στείλει το τζετ του αύριο στις τρεις το απόγευμα».

Επιστρέφοντας στο Μεδεγίν βρίσκω μία πρόσκληση για δείπνο από την Ολγίτα και τον «Τραγουδοποιό». Η Όλγα είναι γλυκιά και εκλεπτυσμένη γυναίκα, ο «Τραγουδοποιός» ο πιο συμπαθητικός και ατημέλητος Ανδαλουσιανός του κόσμου. Φτάνοντας στο σπίτι τους –και πριν προλάβω να καθίσω– ο Ουράσα με ρωτάει πώς πήγαν τα πράγματα. Του απαντώ πως χάρη στην προγραμματισμένη διαφήμιση των ποδηλάτων Osito που μας πρόσφερε ο Πάμπλο θα μπορέσουμε να αποπληρώσουμε όλα τα χρέη της εταιρείας παραγωγής και ότι την επόμενη εβδομάδα θα επιστρέψω για να μαγνητοσκοπήσω μαζί του ένα πρόγραμμα στη δημοτική χωματερή.

«Ωραία... Πάντως για τόσο χρήμα εγώ τα τρώω κιόλας τα σκουπίδια! Και θα τον βγάλεις και στην τηλεόραση; Που να με πάρει και να με σηκώσει!»

Του εξηγώ πως όλοι οι δημοσιογράφοι παίρνουν κάθε εβδομάδα συνέντευξη από έξι τουλάχιστον βουλευτές και πως ο Πάμπλο είναι αντιπρόσωπος της Βουλής· αναπληρωτής μεν, αλλά βουλευτής στην τελική. Και συμπληρώνω:

«Πρόκειται να χαρίσει 2.500 σπίτια στους “κατοίκους” της χωματερής και σε άλλους τόσους φτωχοδιάβολους. Αν αυτό δεν είναι είδηση στην Κολομβία, τότε δεν ξέρω τι είναι!»

Ο «Τραγουδοποιός» θέλει να μάθει αν η συνέντευξη ήταν ο όρος του Πάμπλο για να βοηθήσει και του απαντώ αρνητικά: εγώ ήμουν που το απαίτησα ως όρο για τη διαφήμιση, γιατί εκείνος ήθελε απλώς μια πεντάλεπτη αναφορά στις ειδήσεις. Του εξηγώ πως νιώθω τέτοια ευγνωμοσύνη για τη γενναιοδωρία του και τόσο θαυμασμό γι’ αυτό που κάνει η οργάνωση «Μεδεγίν χωρίς Φτωχόσπιτα», που θα τους αφιερώσω μία ώρα ολόκληρη από την εκπομπή μου της Δευτέρας, από τις 6:00 ως τις 7:00 μ.μ., η οποία θα μεταδοθεί σε τρεις εβδομάδες.

«Έχεις κότσια! Και σαν να μου φαίνεται ότι ο Πάμπλο ενδιαφέρεται για σένα...»

Απαντώ πως αυτό που με νοιάζει εμένα είναι να σώσω την επιχείρησή μου και να συνεχίσω την καριέρα μου, που είναι και το μόνο που έχω.

«Κοίτα, αν ο Πάμπλο κι εσύ ερωτευτείτε –όπως πιστεύω ότι θα γίνει– δε θα χρειαστεί να ανησυχήσεις ξανά για την καριέρα σου, ούτε για το μέλλον σου ούτε για την αναθεματισμένη την εταιρεία παραγωγής σου! Και θα με ευχαριστείς για το υπόλοιπο της ζωής σου, πίστεψέ με...»

Γελώντας, του λέω πως αυτό δεν πρόκειται να συμβεί – η καρδιά μου είναι ακόμα πληγωμένη και ο Πάμπλο παραμένει γοητευμένος από την Άνχελα.

«Και δεν έχεις καταλάβει πως όλα αυτά είναι παιδιαρισμα-

τα; Πως η Άνχελα είναι ο τύπος της γυναίκας που ερωτεύεται μόνο αθλητές; Ο Πάμπλο ξέρει ότι η Ανχελίτα δεν κάνει γι' αυτόν, γιατί σίγουρα δεν είναι χαζός... Έχει μεγάλες πολιτικές φιλοδοξίες και χρειάζεται δίπλα του μια γυναίκα πραγματική, κομψή, με κοινωνική μόρφωση· όχι κάποιο μοντέλο ούτε καμιά κοπέλα της τάξης του, όπως συνέβη με την προηγούμενη φιλενάδα του... Ξέρεις πως της έδωσε δύο εκατομμύρια δολάρια; Δε θα γοητευόταν από μια πριγκίπισσα σαν κι εσένα κάποιος που θέλει να γίνει Πρόεδρος και που στα τριάντα τρία χρόνια του κοντεύει να γίνει ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους του κόσμου;»

Ανταπαντώ πως σε τόσο πλούσιους άντρες αρέσουν πάντα οι μικρότερες γυναίκες κι ότι εγώ είμαι ήδη τριάντα τριών.

«Έλα, κόψε τις βλακείες, μοιάζεις εικοσιπεντάρα, που να με πάρει και να με σηκώσει! Και στους πολυεκατομμυριούχους αρέσουν πάντα οι αισθησιακές, οι σημαντικές γυναίκες, όχι τα κοριτσάκια που δεν ξέρουν να μιλήσουν ή να κάνουν έρωτα! Είσαι σύμβολο του σεξ και έχεις ακόμα είκοσι χρόνια ομορφιάς μπροστά σου. Τι άλλο θες; Ξέρεις κανέναν άντρα να τον ενδιαφέρει η ηλικία της Σοφίας Λόρεν, βρε χαζούλα; Είσαι η *professional beauty** αυτής της χώρας, ένα καθαρόαιμο, κάτι που ο Πάμπλο δεν είχε ποτέ! Να πάρει, κι εγώ που νόμιζα πως ήσουν έξυπνη...»

Και βάζοντας το κερασάκι στην τούρτα, αναφωνεί με φρίκη:

«Κι αν σκοπεύεις να πας στη χωματερή με τα Gucci και τα Valentino, σε προειδοποιώ ότι θα βρομάς και θα ζέχνεις για μία εβδομάδα! Δεν έχεις ιδέα πώς είναι εκεί...»

* «Επίσημη καλλονή», στα αγγλικά. (Σ.τ.Μ.)

Ζήτα μου ό,τι θες!

ΕΙΝΑΙ Η ΔΥΣΟΣΜΙΑ ΠΟΥ αναδίδουν δέκα χιλιάδες πτώματα σε ένα πεδίο μάχης τρεις μέρες μετά από μία ιστορική ήττα. Πολλά χιλιόμετρα πριν καν φτάσεις, μυρίζει ήδη. Η χωματερή του Μεδεγίν δεν είναι ένα βουνό γεμάτο σκουπίδια: είναι ένα βουνό από εκατομμύρια των εκατομμυρίων τόνους από σκουπίδια σε αποσύνθεση. Είναι η δυσωδία της οργανικής ύλης που έχει συσσωρευτεί ανά πενταετίες σε διάφορες φάσεις σήψης πριν από την τελική υγροποίηση. Είναι η οσμή του ασύλληπτου όγκου αερίων που απελευθερώνει η υγροποίηση και που διαχέονται παντού. Είναι η μπόχα που δημιουργείται όταν τα απομεινάρια του ζωικού και φυτικού κόσμου ανακατεύονται με χημικά απόβλητα. Είναι η οσμή της απόλυτης εξαθλίωσης και των πιο ακραίων μορφών της απόλυτης ανέχειας. Είναι η δυσωδία της αδικίας, της διαφθοράς, της αλαζονείας, της αδιαφορίας. Διεισδύει σε κάθε μόριο οξυγόνου και γίνεται σχεδόν ορατή όταν κολλάει στη σάρκα για να μπει στους πόρους, να φτάσει ως τα σπλάγχνα και να ανακατέψει τα σωθικά μας. Είναι το γλυκερό άρωμα του θανάτου που παραμονεύει, το τέλειο άρωμα για τη μέρα της Τελικής Κρίσης.

Αρχίζουμε να ανηφορίζουμε τον ίδιο γκριζο δρόμο που χρησιμοποιούν τα απορριμματοφόρα για να αδειάσουν το φορτίο τους στην κορυφή. Στο τιμόνι, όπως πάντα, είναι ο Πάμπλο. Νιώθω τα μάτια του καρφωμένα πάνω μου, το βλέμμα του να περιεργάζεται τις αντιδράσεις του σώματος, της καρδιάς, του μυα-

λού μου. Ξέρω τι σκέφτεται και ξέρει τι νιώθω – μια φευγαλέα ματιά μάς ξαφνιάζει, ένα χαμόγελο με νόημα το επιβεβαιώνει. Είμαι σίγουρη πως δίπλα του θα μπορέσω να αντέξω ό,τι μας περιμένει· ωστόσο, όσο πλησιάζουμε στον προορισμό μας, αρχίζω να αναρωτιέμαι αν η βοηθός μου, η Μαρτίτα Μπρουχές, και ο καμεραμάν θα μπορούν να δουλέψουν για τέσσερις ή πέντε ώρες σ' εκείνο το αποκρουστικό περιβάλλον, σ' εκείνη την πνιγηρή ατμόσφαιρα, κάτω από μια ζέστη παγιδευμένη στους μεταλλικούς τοίχους μιας συννεφιασμένης, αποπνικτικής, κουραστικής μέρας που όμοιά της δεν έχω ξαναζήσει.

Η οσμή ήταν μόνο ένας μικρός πρόλογος του θεάματος που θα έκανε και τον πιο σκληρό άνθρωπο να πισωπατήσει ντροπισμένος. Η κόλαση του Δάντη που ανοίγεται μπροστά στα μάτια μας φαίνεται πως εκτείνεται για πολλά τετραγωνικά χιλιόμετρα και η κορυφή είναι η φρίκη σε όλο της το μεγαλείο: ψηλά, πάνω σε ένα βρόμικο γκριζό που κανένας λογικός άνθρωπος δε θα τολμούσε να αποκαλέσει ουρανό, διαγράφουν κύκλους χιλιάδες όρνια, γερακίνες και γύπες, με ράμφη κοφτερά σαν ξυράφια κάτω από μικρά αμείλικτα μάτια και αποκρουστικά φτερά, που εδώ και καιρό έχουν πάψει να είναι μαύρα. Κοιτάζοντάς μας απ' υψηλού, σαν περήφανοι αετοί, τα μέλη της κυρίαρχης δυναστείας σε εκείνον τον υπόκοσμο αξιολογούν μέσα σε δευτερόλεπτα την κατάστασή μας για να συνεχίσουν, αμέσως μετά, το τσιμπούσι τους πάνω σε κουφάρια αλόγων, τα υγρά σπλάχνα των οποίων γυαλίζουν στον ήλιο. Κάτω, εκατοντάδες εγκαταλελειμμένα σκυλιά μάς υποδέχονται δείχνοντάς μας τα κοφτερά τους δόντια λόγω της παρατεταμένης πείνας – ανάμεσά τους και αρκετά γερασμένα, τα οποία, πιο αδύνατα και ανέμελα, κουνούν την ουρά τους ή ξύνουν το αραιό τρίχωμά τους, που δέχεται επίθεση από τσιμπούρια και ψύλλους. Όλο το βουνό μοιάζει να τραντάζεται με τρόπο κυματιστό και φρενήρη: αμέτρητοι αρουραίοι, πελώριοι σαν γάτες και μυριάδες ποντίκια κάθε μεγέθους. Σύννεφα από μύγες κάθονται πάνω μας και σμήνη από

κουνούπια γιορτάζουν την άφιξη φρέσκου κρέατος. Για όλα τα είδη του ζωικού υποκόσμου εδώ είναι σκέτος παράδεισος.

Στο βάθος αρχίζουν να διακρίνονται κάτι σκονισμένες φιγούρες, διαφορετικές από τις υπόλοιπες. Αρχικά προβάλλουν περίεργα τα πιτσιρίκια, με φουσκωμένες κοιλιές, γεμάτες σκουλήκια· ακολουθούν κάτι άντρες με βλέμμα βλοσυρό και τέλος γυναίκες τόσο σκελετωμένες, που μόνο οι έγκυες μοιάζουν ζωντανές· από κάποια περίεργη τύχη, όλες οι νέες κνοφορούν. Τα θλιβερά αυτά πλάσματα θαρρείς και ξεπροβάλλουν από παντού, πρώτα κατά δεκάδες κι ύστερα κατά εκατοντάδες· μαζεύονται γύρω μας για να μας κόψουν τον δρόμο ή να μας εμποδίσουν να φύγουμε και μέσα σε λίγα λεπτά μάς έχουν περικυκλώσει. Στη συνέχεια, εκείνο το ταλαντευόμενο ανθρώπινο κύμα ξεσπάει σε κραυγές χαράς και χιλιάδες λευκές λάμπες φωτίζουν τα πρόσωπά τους:

«Ο don Πάμπλο είναι! Ήρθε ο don Πάμπλο! Μαζί με την κυρία από την τηλεόραση! Θα βγούμε στην τηλεόραση, don Πάμπλο;»

Τα πρόσωπά τους λάμπουν από ευτυχία και ενθουσιασμό. Τρέχουν όλοι να τον χαιρετήσουν, να τον αγκαλιάσουν, να τον αγγίξουν σαν να θέλουν να αποκτήσουν ένα κομμάτι από αυτόν. Εκ πρώτης όψεως, μόνο το υπέροχο χαμόγελό τους ξεχωρίζει τους βρόμικους και εξαθλιωμένους αυτούς ανθρώπους από το ζωικό βασίλειο στο οποίο φαίνεται πως έχουν προστεθεί ως άλλο ένα είδος· ωστόσο, μέσα στις επόμενες ώρες, θα πάρω από τα πλάσματα αυτά ένα από τα πιο σημαντικά μαθήματα που θέλησε να μου διδάξει η ζωή.

«Θέλετε να δείτε το χριστουγεννιάτικο δέντρο μου, δεσποινίς;» ρωτάει μια μικρούλα τραβώντας το μανίκι της μεταξωτής μου μπλούζας.

Νομίζω πως θα μου δείξει το κλαδί κάποιου πεσμένου δέντρου,

αλλά τελικά όντως πρόκειται για ένα χριστουγεννιάτικο έλατο, υποτίθεται χιονισμένο, σχεδόν ολοκαίνουργιο και *made in USA*.

Ο Πάμπλο μου εξηγεί πως εδώ τα Χριστούγεννα γιορτάζονται με δύο μήνες καθυστέρηση, πως όλα τα υπάρχοντα των κατοίκων της περιοχής προέρχονται από τα σκουπίδια και πως τα περισσεύματα και τα κουτιά των πλουσίων είναι οι θησαυροί και τα υλικά κατασκευής των πιο φτωχών.

«Να σου δείξω κι εγώ τη φάτνη μου;» λέει ένα άλλο κοριτσάκι. «Επιτέλους, την τελείωσα!»

Ο μικρός Ιησούς είναι ένας κουτσός και μονόφθαλμος γίγαντας, η Παρθένος είναι σε μεσαίο μέγεθος και ο Ιωσήφ σε μικρό. Ο γάιδαρος και ο ταύρος είναι από πλαστικό και προφανώς δεν έχουν καμία σχέση με τη φάτνη – είναι απλώς παιχνίδια από δύο διαφορετικά καταστήματα. Μετά βίας συγκρατώ τα γέλια μου στη θέα αυτής της συμπαθητικής εκδοχής μιας σύγχρονης Αγίας Οικογένειας και συνεχίζω τον δρόμο μου.

«Μπορώ να σας καλέσω στο σπίτι μου, κυρία Μπιρχίνια;» μου λέει μια αξιολάτρευτη κυρία με την αυτοπεποίθηση μεσοαστής Κολομβιανής οικοδέσποινας.

Φαντάζομαι μια τρώγλη από χαρτόνι και τσίγκο, όπως τα φτωχόσπιτα της Μπογκοτά, αλλά κάνω λάθος: το σπιτάκι είναι φτιαγμένο από τούβλα κολλημένα με τσιμέντο και η οροφή από πλαστικά κεραμίδια. Στο εσωτερικό υπάρχει μια κουζίνα και δύο δωμάτια – τα έπιπλά τους φθαρμένα, αλλά καθαρά. Σε ένα από αυτά, ο δωδεκάχρονος γιος της κάνει τα μαθήματά του για το σχολείο.

«Εντυχώς πέταξαν στα σκουπίδια όλο το σαλόνι!» μου εξηγεί. «Και κοιτάξτε την τραπεζαρία μου: τα κομμάτια δεν ταιριάζουν μεταξύ τους, αλλά εδώ τρώμε έξι άτομα. Τα μαχαιροπίρουνα και τα ποτήρια δεν είναι από το ίδιο σερβίτσιο, αλλά αφού ήταν δωρεάν, τι με νοιάζει!»

Χαμογελώ και τη ρωτάω αν μαζεύουν και το φαγητό από τα σκουπίδια. Μου απαντά:

«Όχι, καλέ! Θα πεθαίναμε! Άλλωστε το προλαβαίνουν οι σκύλοι. Εμείς κατεβαίνουμε στην αγορά και αγοράζουμε τρόφιμα με αυτά που κερδίζουμε κάνοντας ανακύκλωση».

Ένας νεαρός με όψη αρχηγού νεανικής συμμορίας, που φοράει αμερικανικό τζιν και μοντέρνα αθλητικά παπούτσια, ολοκαίνουργια, μου δείχνει με καμάρι τη χρυσή του αλυσίδα των δεκαοκτώ καρατίων· ξέρω ότι στα κοσμηματοπωλεία η τιμή της είναι γύρω στα επτακόσια δολάρια και τον ρωτάω πώς βρήκε ένα τόσο ακριβό και τόσο μικρό κόσμημα μέσα σε εκατομμύρια τόνους σκουπιδιών.

«Τη βρήκα μαζί μ' αυτά τα ρούχα σε μια πλαστική σακούλα. Δεν τα έκλεψα, κυρία, μάρτυς μου ο Θεός! Μια γυναίκα εξαγριωμένη με έναν τύπο πέταξε όλα τα πράγματά του στον δρόμο... Δόξα τω Θεώ, οι *παϊσας* αυτές είναι πολύ δυναμικές!»

«Ποιο είναι το πιο παράξενο εύρημά σας;» ρωτάω μια παρέα παιδιών που μας ακολουθούν.

Κοιτάζονται μεταξύ τους και απαντούν σχεδόν ταυτόχρονα:

«Ένα νεκρό μωρό! Το έτρωγαν οι αρουραίοι όταν το είδαμε! Βρήκαν και το πτώμα ενός βιασμένου κοριτσιού, αλλά πιο μακριά, κοντά στην πηγή, εκεί πάνω» και μου έδειξαν το μέρος. «Αυτά όμως τα κάνουν οι κακοί άνθρωποι που ζουν έξω. Όλοι εδώ είναι καλοί άνθρωποι, έτσι δεν είναι, don Πάμπλο;»

«Έτσι είναι· οι καλύτεροι του κόσμου!» απαντάει ο Εσκομπάρ, με απόλυτη σιγουριά και χωρίς καθόλου συγκατάβαση.

Είκοσι τέσσερα χρόνια αργότερα έχω σχεδόν ξεχάσει τι μου είχε πει ο Πάμπλο Εσκομπάρ σ' εκείνη τη συνέντευξη, την πρώτη που είχε δώσει σε εθνικό δίκτυο, σχετικά με τις 2.500 οικογένειες που ζούσαν σ' αυτήν την κόλαση. Κάπου πρέπει να υπάρχει η βιντεοκασέτα με τα θερμά του λόγια και το καταϊδρωμένο πρόσωπό μου. Από κείνες τις ώρες που άλλαξαν για πάντα την κλίμακα των υλικών αξιών που χρειάζονται οι άνθρωποι για να νιώσουν κάπως ευτυχισμένοι, μου έχουν απομείνει μόνο οι αναμνήσεις της καρδιάς και οι μνήμες των αισθήσεών μου. Η μπό-

χα παντού ολόγυρά μας και το χέρι του να με κατευθύνει ακουμπώντας το μπράτσο μου και μεταδίδοντάς μου τη δύναμή του· ιστορίες που μας αφηγούνται οι επιζώντες αυτοί – κάποιοι μισοκαθαροί, σχεδόν όλοι μισοβρόμικοι, περήφανοι για την ευρηματικότητά τους και ευγνώμονες για την τύχη τους– σχετικά με την προέλευση των ταπεινών υπαρχόντων τους ή την ανακάλυψη μικρών θησαυρών· γυναίκες με πρόσωπα που ακτινοβολούν καθώς περιγράφουν τα σπίτια που σε λίγο θα γίνουν δικά τους· άντρες ενθουσιασμένοι στην ιδέα να ξανακερδίσουν τον σεβασμό μιας κοινωνίας που τους έχει αντιμετωπίσει σαν κατακάθια· ολόχαρα παιδιά, που δε βλέπουν την ώρα να εγκαταλείψουν εκείνο το μέρος και να ζήσουν αξιοπρεπώς. Συλλογικά όνειρα που δημιουργούσε η πίστη σε έναν ηγέτη-εμπνευστή και σε έναν πολιτικό που δε θα τους εξαπατούσε.

Ένα χαρμόσυνο κλίμα επικρατεί ξαφνικά παντού και μια γιορτινή ατμόσφαιρα. Η αρχική φρίκη που είχα νιώσει δίνει σιγά σιγά τη θέση της σε άλλα συναισθήματα και νέες ερμηνείες. Η αίσθηση αξιοπρέπειας των ανθρώπων αυτών, η γενναιότητά τους, η ευγένειά τους, η ικανότητά τους να ονειρεύονται σε ένα περιβάλλον που θα έσπρωχνε τον οποιονδήποτε στην άβυσσο της απελπισίας και της καταστροφής καταφέρνουν να μετατρέψουν τη συμπόνια μου σε θαυμασμό. Κάποια στιγμή, σ' εκείνο το σκονισμένο μονοπάτι που ίσως ξανασυναντήσω σε κάποια άλλη εποχή, σε έναν άλλο χώρο, μια απέραντη τρυφερότητα για όλα αυτά τα πλάσματα χτυπάει ξαφνικά τις πόρτες της συνείδησής μου και διαποτίζει κάθε ίνα της ψυχής μου. Και δε με νοιάζει πια ούτε η δυσωδία ούτε ο φόβος εκείνης της χωματερής, ούτε πώς κερδίζει ο Πάμπλο τόσα χρήματα, μόνο οι χίλιοι τρόποι με τους οποίους σκορπίζει τη μαγεία του. Και η παρουσία του δίπλα μου σβήνει σαν από θαύμα την ανάμνηση όλων όσους έχω ερωτευτεί ως τότε και δεν υπάρχει πια κανένας άλλος παρά μόνο αυτός – αυτός είναι το παρόν και παρελθόν μου, το μέλλον μου, όλη μου η ζωή.

«Πώς σου φάνηκε;» με ρωτάει, ενώ κατηφορίζουμε προς το μέρος όπου έχουμε παρκάρει τα αυτοκίνητα.

«Έχω συγκινηθεί βαθύτατα. Ήταν μια εμπειρία εποικοδομητική όσο καμία άλλη. Από μακριά νόμιζα πως ζούσαν σαν ζώα... Από κοντά μοιάζουν άγγελοι... Κι εσύ θα τους βοηθήσεις να ξαναγίνουν άνθρωποι, έτσι δεν είναι; Σ' ευχαριστώ που με κάλεσες να τους γνωρίσω. Σ' ευχαριστώ για όσα κάνεις γι' αυτούς».

Ακολούθησε παρατεταμένη σιωπή. Ύστερα με αγκάλιασε από τους ώμους και μου είπε:

«Κανένας δε μου έχει ξαναπεί τέτοια λόγια... Είσαι τόσο διαφορετική! Τι θα έλεγες να τρώγαμε μαζί απόψε; Κι επειδή ξέρω τι θα πεις... φρόντισα το ινστιτούτο ομορφιάς να παραμείνει ανοιχτό για να πας όποτε θέλεις και να πάψεις να μυρίζεις σαν ψόφια νυφίτσα...»

Του λέω ότι κι αυτός βρομοκοπά σαν *σορίγιο** κι εκείνος, ξεκαρδισμένος στα γέλια, αναφωνεί πως δεν υπάρχει περίπτωση να είναι *σορίγιο* αφού είναι ο ένας και μοναδικός... Ζορό!

Με το που κάνουμε την είσοδό μας στο εστιατόριο, όλα τα μάτια γυρνούν να μας κοιτάξουν έκπληκτα και ένα σούσουρο απλώνεται παντού. Μας βάζουν σε ένα τραπέζι μακριά από την πόρτα, απ' όπου φαίνεται ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει. Σχολιάζω πως ποτέ δεν έχω βγει με συνεντευξιαζόμενο μου και πολύ λιγότερο με πολιτικό, κι εκείνος μού απαντάει πως για όλα υπάρχει η πρώτη φορά. Έπειτα, κοιτάζοντάς με διαπεραστικά και χαμογελώντας, προσθέτει:

«Ξέρεις κάτι; Τον τελευταίο καιρό, κάθε φορά που είμαι στενωχωρημένος ή ανήσυχος... σκέφτομαι εσένα. Σε θυμάμαι να φωνάζεις σε όλους εκείνους τους άντρες μέσα από ένα σύννε-

* Zorrillo: «ασβός» στα ισπανικά. (Σ.τ.Μ.)

φο δακρυγόνων: “Δεν ντρέπεστε λιγάκι, ολόκληροι άντρες; Λίγη αξιοπρέπεια – ούτε τα κοριτσάκια δεν κάνουν έτσι!” λες και ήσουν ο Ναπολέων στο Βατερό... Δεν έχω δει πιο κωμική σκηνή στη ζωή μου! Γελάω μόνος μου και ύστερα...» Κι ενώ κάνει μια παύση για να κεντρίσει την περιέργειά μου, ετοιμάζω ήδη την απάντησή μου.

«Η σκέψη μου ταξιιδεύει σ’ εσένα, τότε που είχες βραχεί στα παγωμένα νερά και έμοιαζες με θηλυκό πάνθηρα, ενώ η τουνίκ σου είχε κολλήσει πάνω σου σαν δεύτερο δέρμα... και γελάω ξανά... για ώρα... και μονολογώ πως είσαι, πραγματικά, μια πολύ... πάρα πολύ... θαρραλέα γυναίκα».

Πριν προλάβω να απαντήσω ότι ποτέ κανένας δεν είχε αναγνωρίσει αυτήν την αρετή μου, συνεχίζει:

«Και είσαι και ασυνήθιστα ευγνώμων, γιατί οι όμορφες γυναίκες κατά κανόνα δε νιώθουν υποχρεωμένες να δείχνουν ευγνωμοσύνη για τίποτα».

Του λέω πως πράγματι έχω απέραντη ικανότητα ευγνωμοσύνης γιατί δεν είμαι όμορφη, άρα ποτέ κανείς δε μου έδωσε τίποτα ούτε μου αναγνώρισε κάποιο χάρισμα. Με ρωτάει τι είμαι λοιπόν και του απαντώ πως τίποτα περισσότερο από μια συλλογή από ασυνήθιστα μειονεκτήματα που για την ώρα δε φαίνονται, αλλά με το πέρασμα του χρόνου θα αποκαλυφθούν. Μου ζητάει να του πω γιατί έγινα συνέταιρος στην εταιρεία παραγωγής της Μαργκό.

Του εξηγώ πως το 1981 ήταν η μόνη μου επιλογή αν ήθελα να αποκτήσω επαγγελματική ανεξαρτησία. Είχα αρνηθεί να παρουνσιάζω την ειδησεογραφική εκπομπή «24 Horas», το δελτίο των 7:00 μ.μ., γιατί, όταν αναφερόμουν στο M-19, ο διευθυντής μου, ο Μαουρίσιο Γκόμες, ήθελε να με αναγκάσει να χρησιμοποιώ τη φράση «εγκληματική συμμορία» κι εγώ το άλλαξα και έβαξα «ομάδα από αντάρτες», «επαναστάτες» ή «ανατρεπτικούς». Ο Μαουρίσιο με επέλητε σχεδόν κάθε μέρα, απειλούσε ότι θα με απέλυε και μου θύμιζε ότι κέρδιζα ένα ποσό ισοδύ-

ναμο με 5.000 αμερικανικά δολάρια μηνιαίως. Του απαντούσα πως μπορεί να ήταν εγγονός του πλέον συντηρητικού Προέδρου της Κολομβίας, γιος του Άλβαρο Γκόμες και ίσως ο επόμενος Πρόεδρος, αλλά για την ώρα παρέμενε δημοσιογράφος. Μία ωραία μέρα, λοιπόν, μη αντέχοντας άλλο, εγκατέλειψα την πιο καλοπληρωμένη θέση στην τηλεόραση και μολονότι ξέρω πως έκανα τεράστιο λάθος, ούτε νεκρή δε θα το παραδεχόμουν.

Ο Πάμπλο μου απαντά πως εκτιμάει την εμπιστοσύνη που του δείχνω και ρωτάει αν οι «αντάρτες», «επαναστάτες» ή «ανατρεπτικοί» το ξέρουν. Του λέω πως δεν έχουν ιδέα, γιατί δεν τους γνωρίζω καν· και πως, σε τελική ανάλυση, δεν παραιτήθηκα λόγω πολιτικών συμπαθειών, αλλά ήταν θέμα αρχής καθώς και δημοσιογραφικής και εκφραστικής ακρίβειας.

«Αυτοί πάντως δεν έχουν τις δικές σου αρχές – απήγαγαν την αδερφή του Χόρχε Οτσόα, μεταξύ άλλων. Τους γνωρίζω πολύ καλά, σε αντίθεση μ' εσένα... κι αυτοί γνωρίζουν εμένα».

Σχολιάζω πως διάβασα κάτι για την απελευθέρωσή της και του ζητάω να μου πει πώς τα κατάφεραν.

«Για να τους εντοπίσω, μάζεψα οκτακόσιους άντρες και έβαλα από έναν σε καθένα από τους οκτακόσιους δημόσιους τηλεφωνικούς θαλάμους του Μεδεγίν. Ύστερα, παρακολουθήσαμε όλους όσοι έκαναν τηλεφωνήματα στις 6:00 μ.μ., την ώρα που είχαν πει οι απαγωγείς ότι θα επικοινωνούσαν για να συζητήσουν τον τρόπο με τον οποίο θα καταβάλλονταν τα λύτρα των δώδεκα εκατομμυρίων δολαρίων. Ακολουθώντας τους λοιπόν αποκλείσαμε έναν έναν τους αθώους, ώσπου έμειναν οι ένοχοι. Εντοπίσαμε τον αρχηγό της συμμορίας και απαγάγαμε την οικογένειά του. Σώσαμε τη Μάρθα Νιέβες και οι “αντάρτες”, “επαναστάτες” ή “ανατρεπτικοί” έμαθαν πως δεν μπορούν να τα βάζουν μαζί μας».

Εμβρόντητη, τον ρωτώ πώς είναι δυνατόν κάποιος να βρει οκτακόσια άτομα εμπιστοσύνης.

«Είναι απλώς θέμα λογιστικής και μολονότι δεν ήταν εύκο-

λο, δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Τις επόμενες μέρες, αν μου επιτρέπεις, θα ήθελα να σε καλέσω να γνωρίσεις και άλλα πολιτικά και κοινωνικά σχέδια που έχω και τότε θα καταλάβεις από πού βρέθηκε τόσος έμπιστος κόσμος. Απόψε, όμως, θέλω να μιλήσουμε για σένα: τι συνέβη με τον Ανίμπαλ, φαινόσασταν τόσο ευτυχισμένοι...»

Του λέω πως χάρη στα βραχάκια της κόκας που του χάριζε, αποφάσισα πως μια γυναίκα σαν εμένα δεν μπορεί να ζει με έναν ναρκομανή. Και προσθέτω πως είναι αρχή μου να μη μιλάω σε έναν άντρα για έναν άλλο άντρα που έχω αγαπήσει. Σχολιάζει πως αυτή κι αν είναι μια ασυνήθιστη αρετή και με ρωτάει αν αληθεύει πως ήμουν παντρεμένη με έναν Αργεντινό σκηνοθέτη είκοσι χρόνια μεγαλύτερό μου. Ομολογώ πως, δυστυχώς, παραμένω παντρεμένη μαζί του:

«Αν και έχουμε χωρίσει την περιουσία μας, αρνείται πεισματικά να υπογράψει το διαζύγιο ώστε να μπορέσω να ξαναπαντρευτώ. Και για να μη χρειαστεί να παντρευτεί κι εκείνος με μια γυναίκα που θα ξέρει πλέον με τι άντρα είχα συμβιβαστεί».

Με κοιτάζει αμίλητος, σαν να προσπαθεί να αποστηθίσει την τελευταία μου φράση. Ύστερα αλλάζει έκφραση εντελώς και σε τόνο που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση, μου λέει τι πρέπει να κάνω:

«Αύριο ο δικηγόρος σου θα τηλεφωνήσει στον Δαβίδ Στιβέλ για να του πει πως έχει προθεσμία μέχρι την Τετάρτη να υπογράψει το διαζύγιο, διαφορετικά θα υποστεί τις συνέπειες. Εμείς οι δύο θα μιλήσουμε μετά την ώρα που κλείνουν τα συμβολαιογραφεία και μου λες τι έγινε».

Με μάτια που λάμπουν κάτω από το κεκριμπαρένιο φως των κεριών, ρωτώ αν ο Ζορό θα ήταν σε θέση να σκοτώσει το τέρας που κρατάει φυλακισμένη την πριγκίπισσα στον πύργο. Παίρνοντας το χέρι μου ανάμεσα στα δικά του, μου απαντάει με ύφος σοβαρό:

«Μόνο αν είναι γενναίος· γιατί δεν ξοδεύω τις σφαίρες μου

σε δειλούς. Για σένα, όμως, αξίζει να πεθάνει κανείς... Ή μήπως όχι, αγάπη μου;»

Με τις δύο αυτές τελευταίες φράσεις και εκείνο το ερώτημα στα μάτια και στο σώμα, κατάλαβα πως εμείς οι δύο δε θα μπορούσαμε πια να είμαστε φίλοι, γιατί ήμασταν προορισμένοι να γίνουμε εραστές.

Όταν μου τηλεφωνεί το βράδυ της Τετάρτης, δεν του έχω καλά νέα.

«Ωστε δεν υπογράφει... Πολύ ξεροκέφαλος είναι ο τύπος... Θέλει να μας κάνει τη ζωή δύσκολη, μου φαίνεται... Έχουμε σοβαρό πρόβλημα! Πριν δούμε, όμως, πώς θα μπορέσουμε να το λύσουμε, οφείλω να σε ρωτήσω κάτι: όταν πια θα είσαι ελεύθερη, θα δειπνήσεις μαζί μου και πάλι στο εστιατόριο του φίλου μου “Πελούσα” Οκάμπο;»

Του απαντάω πως δε βλέπω να είμαι ελεύθερη πριν από το 2000 κι εκείνος αναφωνεί:

«Όχι, όχι, όχι! Εγώ μιλάω γι’ αυτήν την Παρασκευή, μεθαύριο, πριν με προλάβει κανένα άλλο τέρας».

Αναστενάζοντας απογοητευμένη σχολιάζω πως αυτού του είδους τα προβλήματα δε λύνονται σε σαράντα οκτώ ώρες.

«Μεθαύριο θα είσαι ελεύθερη και θα είσαι μαζί μου. Καληνύχτα, αγάπη μου».

Την Παρασκευή, επιστρέφοντας στο σπίτι για φαγητό μετά από ώρες ολόκληρες που ήμουν κλεισμένη στο στούντιο κάνοντας μοντάζ στην εκπομπή με τη χωματερή, η σπιτινοικοκυρά μου με ενημερώνει πως ο κύριος Ερνάν Χαραμίγιο μου τηλεφώνησε τρεις φορές, γιατί επείγεται να μιλήσει μαζί μου. Όταν του τηλεφωνώ, ο δικηγόρος μου αναφωνεί:

«Σήμερα το πρωί με πήρε ο Στιβέλ απελπισμένος για να μου

πει ότι έπρεπε να υπογράψει το αναθεματισμένο το διαζύγιο πριν από το μεσημέρι, διαφορετικά θα πέθαινε! Ο καημένος έφτασε στο συμβολαιογραφείο άσπρος σαν το πανί και τρέμοντας σαν το φύλλο· νόμιζα ότι θα πάθει καρδιακή προβολή – ήταν τόσο ταραγμένος, που σχεδόν δεν μπορούσε να κρατήσει το σπινό. Ύστερα, χωρίς να πει λέξη, έφυγε τρέχοντας σαν δαιμονισμένος. Δεν μπορώ να το πιστέψω πως επί τρία χρόνια ήσουν παντρεμένη με τέτοια κότα! Τέλος πάντων... η ουσία είναι πως είσαι πλέον μια ελεύθερη γυναίκα! Συγχαρητήρια και βάλε πλώρη για τον επόμενο – αυτήν τη φορά, όμως, φρόντισε να είναι πλούσιος και όμορφος!»

Στις δυόμιση το απόγευμα η σπιτονοικοκυρά μου μου ανακοινώνει πως έξι άντρες από την Αντιόχεια φέρνουν κάτι λουλούδια· η σύνθεση δε χωράει στο ασανσέρ και ζητούν άδεια να τα ανεβάσουν από τις σκάλες, πράγμα που κινεί τις υποψίες της. Της λέω, λοιπόν, πως πράγματι μπορεί να προέρχονται όχι από κανέναν ύποπτο, μα από κάποιον πραγματικό εγκληματία και της ζητώ, για να μείνουμε ήσυχες, να κατέβει αμέσως στο θυρωρείο και να ελέγξει ποιος τα στέλνει. Ανεβαίνοντας, μου δίνει μια κάρτα:

Για την ελεύθερη πανθηρίνα βασίλισσά μου,
από τον Ζορό. Π.

Μόλις φεύγουν οι άντρες και μπροστά σε χίλιες ορχιδέες *cattleya trianae* –το εθνικό λουλούδι της Κολομβίας– σε άλλες ορχιδέες σε όλους τους τόνους του μοβ, της λεβάντας, του λιλά, του ροζ, όπως και σε λευκές φαλαινόψις, που προβάλλουν εδώ κι εκεί σαν αφρός σε μια απέραντη βιολετί θάλασσα, η σπιτονοικοκυρά μου κατορθώνει να αρθρώσει μερικές κουβέντες, με τα χέρια σταυρωμένα και τα φρύδια σμιγμένα:

«Εμένα αυτοί οι τύποι δε μου αρέσουν καθόλου... και οι φίλες σας θα έλεγαν πως είναι ό,τι πιο κραυγαλέο έχουν δει στη ζωή τους!»

Ξέρω ότι αν τους έδειχνα κάτι τόσο υπέροχο, όντως θα πέθαιναν από τη ζήλεια τους και της εξηγώ πως αυτήν τη σύνθεση θα μπορούσαν να τη φτιάξουν μόνο οι διάσημοι *σιγκετέρος** του Μεδεγίν, αυτοί που πάνε στη Γιορτή των Λουλουδιών.

Στις τρεις το απόγευμα χτυπάει το τηλέφωνο· δεν μπαίνω καν στον κόπο να ελέγξω ποιος είναι, απλώς ρωτάω πού έχει κρύψει το περιστρόφο. Στην άλλη άκρη της γραμμής ακούω πρώτα ένα επιφώνημα έκπληξης και ύστερα χαράς. Ξεσπάει σε τρανταχτά γέλια και μου απαντάει πως δεν ξέρει για τι πράγμα μιλάω. Ύστερα με ρωτάει τι ώρα θέλω να περάσει από το ξενοδοχείο για να με πάρει να βγούμε για δείπνο. Κοιτάζοντας το ρολόι, του θυμίζω πως το αεροδρόμιο του Μεδεγίν κλείνει στις 6:00 μ.μ. και πως για την τελευταία πτήση της Παρασκευής πρέπει να βρίσκονται ήδη είκοσι άτομα στη λίστα αναμονής.

«Α, να πάρει η ευχή... δεν το είχα σκεφτεί αυτό... Και ήθελα τόσο να γιορτάσουμε την ελευθερία σου! Κρίμα! Τότε θα φάμε μαζί μαν άλλη μέρα, το έτος 2000».

Και κλείνει το τηλέφωνο. Πέντε λεπτά αργότερα το ακούω να ξαναχτυπάει. Αυτήν τη φορά παρακαλώ τον Θεό να μην είναι καμιά από τις φίλες μου και όταν το σηκώνω, χωρίς να περιμένω καν να ακούσω ποιος είναι, του λέω πως οι χίλιες ορχιδέες του βγαίνουν από τα παράθυρα του σαλονιού και είναι ό,τι πιο όμορφο έχω δει στη ζωή μου. Τον ρωτάω πόσο χρόνο χρειάστηκαν για να τις μαζέψουν.

«Είναι ολόιδιες μ' εσένα, αγάπη μου. Και τις μαζεύουν από... τη μέρα που σε είδα με τσιρότα στο πρόσωπο και στα γόνατα,

* Silleteros: χωρικοί στην Κολομβία που πωλούν λουλούδια σε καρέκλες φορτωμένες στην πλάτη τους. (Σ.τ.Μ.)

θυμάσαι; Τέλος πάντων, πήρα να σου πω ότι ο “Πήγασος” σε περιμένει από απόψε. Μπορείς να ταξιδέψεις σήμερα, αύριο, μεθαύριο, σε μια εβδομάδα, σε έναν μήνα, σε έναν χρόνο, γιατί δεν πρόκειται να το κουνήσει από κει ώσπου να ανέβεις. Εγώ απλώς θα περιμένω... Θα σε περιμένω».

Πρόκειται στην κυριολεξία για την άμαξα μιας σύγχρονης Σταχτοπούτας: ο «Πήγασος» είναι ένα ολοκαίνουργιο Λιάρ Τζετ, κατάλευκο, αστραφτερό, με τρεις όμορφους και χαμογελαστούς πιλότους αντί για έξι άλογα. Είναι 5:15 μ.μ. και μόλις που προλαβαίνουμε να φτάσουμε στο Μεδεγίν πριν κλείσει το αεροδρόμιο. Θα μπορούσα να τον κάνω να περιμένει μία εβδομάδα ή έναν μήνα, αλλά τον αγαπώ κι εγώ και δε θέλω να χάσω ούτε μέρα. Κι ενώ πετάω στα σύννεφα, αναρωτιέμαι αν θα με κάνει κι αυτός να υποφέρω όπως κάποιοι άκαρδοι άντρες, ίσως και πιο πλούσιοι απ’ αυτόν, που είχα αγαπήσει αιώνες πριν. Και τώρα μου έρχονται στον νου τα λόγια της Φρανσουάζ Σαγκάν: «Καλύτερα να κλαις σε μια Μερσέντες παρά σε ένα λεωφορείο» και γελάω ευτυχισμένη:

«Έ λοιπόν, καλύτερα να κλαις σε Λιάρ Τζετ παρά σε Μερσέντες!»

Δεν υπάρχουν άμαξες με μονόκερους, ούτε δείπνα υπό το φως των κεριών κάτω από τον πύργο του Άιφελ, ούτε κοσμήματα από σμαράγδια ή ρουμπίνια, ούτε πυροτεχνήματα. Μόνο εκείνος κολλημένος πάνω μου, να εξομολογείται πως την πρώτη φορά που είχα αφηθεί στην αγκαλιά του, τότε που παραλίγο να πνιγώ στον Ρίο Κλάρο, ήξερε πως δεν είχε σώσει τη ζωή μου για να τη χαρίσω σε κάποιον άλλον παρά μόνο στον ίδιο, ικετεύοντας, παρακαλώντας, εκλιπαρώντας, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά:

«Ζήτα μου ό,τι θες, ό,τι θες! Απλώς πες μου ποια είναι η πιο τρελή σου επιθυμία!» λες κι είναι Θεός κι εγώ του απαντάω ότι δεν είναι παρά ένας άνθρωπος και πως ούτε αυτός μπορεί να παγώσει τον χρόνο ή να παρατείνει εκείνη τη βροχή από

χρυσ αφένιες σιγιμές με την οποιά θέλησαν να μας ευλογήσουν οι γενναιόδωροι θεοί.

Εκείνη η μουσική νύχτα στην «Ασιέντα Νάπολες» είναι η τελευταία της αθωότητάς μου και η πρώτη του ονείρου. Μόλις τον παίρνει ο ύπνος, βγαίνω στο μπαλκόνι και ατενίζω τα ολόλαμπρα αστέρια που σπιθοβολούν πάνω απ' όλη εκείνη τη βαθυγάλανη απεραντοσύνη. Ξεχειλίζοντας από ευτυχία, χαμογελάω καθώς θυμάμαι τον διάλογο της Πιλάρ και της Μαρίας στο *Για ποιον χτυπά η καμπάνα* και συλλογίζομαι πώς τραντάζεται η γη κάτω από τα κορμιά των γήινων εραστών. Ύστερα κάνω μεταβολή για να επιστρέψω στην αγκαλιά που με καρτερεί, σε έναν παράδεισο από σάρκα και οστά, τον μοναδικό που έχω και τον μοναδικό που υπάρχει.

Τον Ιούλιο του 2006 η Μπιρχίνια Μπαγέχο φυγαδεύτηκε από την Κολομβία. Η ζωή της βρισκόταν σε κίνδυνο γιατί ήταν μάρτυρας-κλειδί στις δύο πιο σημαντικές δίκες του δεύτερου μισού του εικοστού αιώνα στη χώρα της: στη δίκη για τη δολοφονία ενός υποψήφιου Προέδρου της Δημοκρατίας και στη δίκη για την κατάληψη του Δικαστικού Μεγάρου, όπου έχασαν τη ζωή τους περίπου εκατό άτομα, μεταξύ άλλων δικαστές, αντάρτες και πολίτες.

Είκοσι οκτώ χρόνια πριν, η Μπιρχίνια Μπαγέχο ήταν τηλεπαρουσιάστρια στην Κολομβία και μοντέλο που εμφανιζόταν στα εξώφυλλα των μεγαλύτερων περιοδικών. Το 1982 γνώρισε τον Πάμπλο Εσκομπάρ, έναν μυστηριώδη τριαντατριάχρονο πολιτικό που, στην πραγματικότητα, κινούσε τα νήματα ενός ασύλληπτα πλούσιου κόσμου, όπου μεγάλο μέρος της αδιάλειπτης ροής χρήματος –προερχόμενου από το εμπόριο κοκαΐνης– διοχετευόταν σε φιλανθρωπικά έργα και σε προεκλογικές εκστρατείες υποψηφίων για την προεδρία, τους οποίους επέλεγε ο ίδιος.

Το βιβλίο αυτό είναι η παθιασμένη ιστορία ενός έρωτα που μετατράπηκε σε χρονικό φρίκης και ντροπής, και περιγράφει την εξέλιξη ενός από τα πιο διαβολικά εγκληματικά μυστήρια της εποχής μας: την ικανότητά του να προκαλεί τρόμο και να προάγει τη διαφθορά, τους δεσμούς ανάμεσα στις παράνομες δουλειές του και σε διάφορους κρατικούς άρχοντες, τις δολοφονίες υποψηφίων για την προεδρία και τον πόλεμο που βύθισε όλη τη χώρα στο σκοτάδι. Το *Αγαπώντας τον Πάμπλο, μισώντας τον Εσκομπάρ* είναι μια μοναδική προσωπική ματιά στον χαρακτήρα και στη ζωή του θρυλικού βαρόνου των ναρκωτικών, γεμάτη λάμψη αλλά και διαποτισμένη από τη λαχτάρα της ηρωίδας για επιβίωση, ενώ δε λείπει και το χιούμορ. Η Μπιρχίνια Μπαγέχο διηγείται αυτή τη σκληρή ιστορία όπως κανένας άλλος δε θα μπορούσε να το κάνει.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 19031

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η